

ČASOPIS APOŠTOLSKÉ CÍRKVE • www.apostolskacirkev.cz • Ročník 32 • Březen 2020

ŽIVOT V KRISTU

PRVNÍ LÁSKA

Misie

Kurz Kairos a co my s tím?

Holky sobě

Modlitební – Cesty ke smíření

Ze života církve

Služba křesťanů je ctěná a vítaná

Vážení a milí čtenáři,
 „čeho jsem se tolik strachoval, to mě postihlo, dolehlo na mě to, čeho jsem se lekal,“ říká Jób (Jb 3,25). Tak nějak s ním souzním, co se týče tématu březnového čísla, kterým je první láska. K Bohu, samozřejmě. ☺

Co napsat o první lásce, když jsem ji asi nikdy neměla? Co to je? Jak vypadá? Kam se vracet (viz Zj 2,4)? Do bodu, kdy sice Bůh nějak vstoupil do mého srdce, ale ještě další půl rok jsem přemýšlela, jestli jsem opravdu křesťan? Nebo do dlouhých let, kdy jsem si vůbec nebyla jistá spasením? Do loňského únorového navštívení, jehož radost je dlouhodobě pod těžkou palbou? Dalo se vůbec nazvat první láskou? Nevím, jak vy, ale já funguji systémem z extrému do extrému, takže buď je všechno super, anebo je totální krize. Nedokážu předstírat, že jsem strašně „happy“ (ale, ale, přece pořád žijeme slavně v Kristu Ježíši!), když prostě nejsem, když mě všechno kolem válčuje. To se ale nevylučuje s jistotou, že Pán je dobrý v každém čase.

První láska... O tom, že to je téma z těch náročnějších, svědčí i fakt, že několik oslovených pastorů i dalších přátel z FB nám (ani přes emailové urgence) jednoduše nedodalo odpověď na anketní otázku. Že by nevěděli?

Jak je to tedy s tou první láskou? Kde ji najdu? Jaká je? Jak ji uchopit? Existuje vůbec? Není to jen nějaká chiméra? Jelikož netuším, jdu se hned začíst do březnového čísla, které právě držíte v ruce. Po zkušenostech s jeho přípravou vidím, že nejsem jediná, kdo si klade podobné otázky... Pojďme do čtení společně. Třeba najdeme odpověď, nebo alespoň povzbuzení. ☺

Když se prokoušíme tématem a vytvoříme si svou vlastní definici první lásky, můžeme pokročit ve čtení časopisu. Určitě nepřeskakujte příspěvky ke kurzu Kairos. Zkuste se nechat navnadit naší reportáží nereportáží, ono totiž není nad osobní zkušenost. Uvidíte, že bude hutná, intenzivní, s velkým potenciálem rozšířit vaše obzory, a možná i povolání...

Na závěr, potřebujete-li po zimě trochu „nakopnout“, zajedte na návštěvu do sboru AC Hlučín. Já už jsem tam byla... ☺

Čtěte víc, čtěte Život v Kristu!
 Za redakci

Ivana Bartíková

Slovo biskupa

3 O první lásce

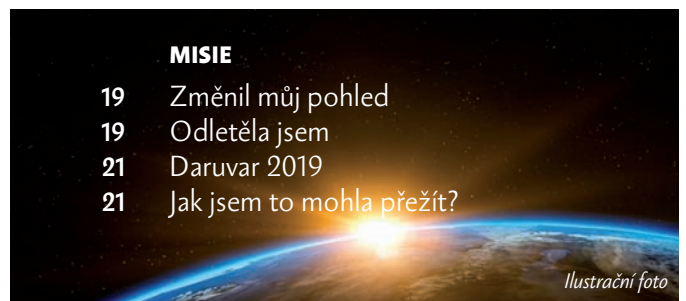
PRVNÍ LÁSKA

- 4 První láska... K Bohu ☺
- 5 Na rande potřebuješ čas
- 7 Věnováno těm, kdo milovali Krista
- 8 V mém srdci došlo k revoluci
- 8 Ptali jsme se...
- 10 Tak jednoduché to zas není...
- 11 První láska
- 12 Z lásky k Ježíši
- 12 Prostě jsem věřila
- 13 Bible je zakázaná, tak to bude dobré

Ilustrační foto

Mesiáš podle Matouše

15 Běda světu kvůli pohoršení

MISIE

- 19 Změnil můj pohled
- 19 Odletěla jsem
- 21 Daruvar 2019
- 21 Jak jsem to mohla přežít?

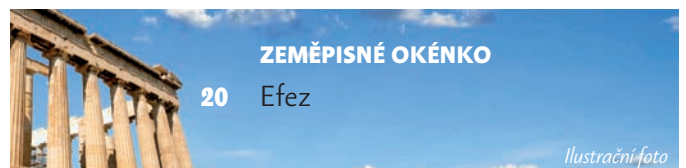
Ilustrační foto

Holky sobě

22 Cesta ke smíření

Ze života církve

- 23 Mám vás rád
- 23 Služba křesťanů je ctěná a vítaná
- 24 Potřebujeme letniční vyučování

ZEMĚPISNÉ OKÉNKO

20 Efez

Ilustrační foto

Dětem

26 Krkavčí máma

ŽIVOT V KRISTU – ČASOPIS APOŠTOLSKÉ CÍRKVE

Šéfredaktor: Martin Moldan, MBA • Redakce; redakční rada: Mgr. Ivana Bartíková, Ph.D., Mgr. Jiří Bartík, Pavel Bubík, Martin Moldan, MBA, Ing. Jindřich Novák, Bc. Radek Smetana, M.A. • Sazba a grafická úprava: Ing. Jindřich Novák • Ilustrace: Petr Fiurášek • Jazyková korektura: IB, Halka Kolářová • Korektura slovenských textů: Mgr. Daniela Gregová • Titulní foto: Dušan Cupal • Ilustrační foto: 123rf.com, pixabay.com • Reklama: Pavel Bubík, tel.: 731 504 304 • Předplatné a pdf: Anna Turoňová, tel.: 731 504 310 • Redakce si vyhrazuje právo na úpravu článků • Příspěvky a připomínky prosím zasílejte na adresu redakce: Život v Kristu, U Podjezdu 12, 772 00 Olomouc, e-mail: zivotvkristu@seznam.cz, tel.: 733 627 457 • Uzávěrka vždy 1. den předcházejícího měsíce, respektive poslední pracovní den předtím. Veškeré objednávky vyřizuje nakladatelství: Křesťanský život, 735 43 Albrechtice 504, tel. & fax: 558 761 571, 558 761 572, e-mail: acrc@volny.cz

Ročně 11 čísel, cena jednoho čísla 26,- Kč, pro předplatitele 23,- Kč, poštovné podle tarifů, pro hromadný odběr slevy podle počtu výtisků.

Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č. j. 2725/92-P/1 ze dne 1. 12. 1992

Jak objednat časopis: Stačí libovolným způsobem napsat objednávku na adresu: Nakladatelství Křesťanský život, 735 43 Albrechtice 504 nebo kontaktovat sestru Turoňovou viz výše. S prvním číslem časopisu obdržíte složenku, kterou použijete k zaplacení buď určitého období, např. do konce roku, nebo budete platit zvlášť každé jednotlivé číslo.

© ŽvK – všechna práva vyhrazena. Přetiskování článků je povoleno pouze s písemným souhlasem redakce.

Přetiskování do rozsahu jednoho odstavce možno pouze s přesnou citací (ročník, název článku, strana).

© první lásce

„Ale to mám proti tobě, že jsi opustil svou první lásku. Rozpomeň se, odkud jsi spadl, učíš pokání a začni jednat jako dřív! Ne-li, přijdu k tobě brzy a pohnu tvým svícem z jeho místa; jestliže neučiníš pokání.“ (Zj 2,4–5)

Drazí čtenáři, hlavním námětem tohoto čísla Života v Kristu je pojetí první lásky, a to podle toho, jak je to zaznamenáno ve výše uvedeném textu. V časopise naleznete řadu svědectví a článků na toto téma, a navíc i anketu, v níž se nad aspekty první lásky zamýšlejí služebníci naší církve. Nad první láskou se zamýšlí i já v následujících řádkách.

Hned na začátku tohoto psaní čelím (pro mne obtížnému) dilematu: Jak psát o lásce? Připomíná mi to situaci, kdy jsem si jednou uvědomil, kolik soudobých chval zpívaných během nedělních bohoslužeb je věnováno lásce. Jeví se, jako by láska byla hlavním a nejčastějším námětem většiny písní, které každou neděli zpíváme ve shromáždění. Zeptal jsem se vedoucí chval v našem sboru, jestli si vybaví také nějaké písně, kde námětem je pravda. Po nějaké chvíli si jednu skutečně vybavila, ale je zde zjevný nepoměr, písně ve prospěch lásky jednoznačně převažují. Téma lásky je pro naši dobu velmi důležité, a to nejen v církvi. Nemohu se ale zbavit pocitu, že se o ní více mluví, než kolik se jí produkuje. Odtud mé dilema.

Láska je něco, co člověk cítí. Ví, že miluje nebo že je milován. Jakkoli to pitvat může být víc ke škodě než k užítku. Před lety jsem měl rozhovor s jedním mladým mužem, který se chtěl stát křesťanem (alespoň to tvrdil). V zaměstnání pracoval jako soustružník, byl zvyklý číst technické výkresy, podle nichž potom zhotovoval požadované výrobky. Problémem bylo, že toto myšlení se pokoušel aplikovat i na křesťanství. Zdálo se, že stále nechápe, co má udělat, neboť ustavičně opakoval požadavek „Dejte mi technologický postup, jak se stanu křesťanem.“ Jiné jsou

postupy, jak vysoustružit kus železa, a jiné postupy, jak porozumět tajemstvím víry. Podobně je tomu s láskou – můžeme o ní mluvit, ale to ještě neznamená, že jí porozumíme. Láska není otázkou správného postupu, ale vychází z hloubi srdce.

Pán Bůh to udělal geniálně, když stanovil požadavek lásky k bližnímu jako součást deseti přikázání. Použil kouzelné slovíčko *jako*, když napsal: „Budeš milovat bližního svého jako sám sebe.“ Vycházel z toho, že schopnost milovat je v člověku již jaksi obsažena, jde o to pouze ji správně nasměrovat. Každý ví, co znamená mít rád sám sebe. Každý člověk si sám pro sebe umí udělat něco pěkného. Bůh tedy říká něco v tomto smyslu: „Stejnou měrou, jakou měříš sobě, měř i druhým.“

Slovo *jako* vypovídá o tom, že lásku si navzájem předáváme. Dítě, které vyrostlo v milující rodině, bude mít mnohem vyšší předpoklady k tomu milovat jednoho dne druhé lidi. V církvi, kde se lidé mají rádi a lásku si projevují, je snadnější žít. Když lásku přijímám, mohu ji potom snáze i dávat.

Někdo ovšem může namítnout: „Ale co když někteří lidé nevyrostli v milující rodině?“ Dnes je mnoho lidí, kteří si myslí, že nemají rádi sami sebe. Má šanci naučit se milovat ten, kdo se s láskou prakticky nesetkal? Věřím, že i zde je šance, a opět je ve hře ono slovo *jako*.

**Láska je něco, co člověk cítí.
Ví, že miluje nebo že je milován.**

Milovat druhé jako sám sebe je starozákonní požadavek a současně Boží požadavek pro lidstvo jako celek. Na křesťany je kladen požadavek vyšší: „*Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali; jako já jsem miloval vás, i vy se milujte navzájem.*“ (J 13,34)

Láska křesťanů tedy nemá vycházet ze sebelásky, ale ze zkušenosti s Boží láskou. Člověk nemůže být křesťanem, aniž by měl osobní zkušenost s živým Bohem. Bůh svou lásku prokázal tím, že poslal na svět svého syna Ježíše Krista, aby se stal smírnou obětí za veškeré zlo světa. To je největší manifestace Boží lásky, jakou kdy vesmír od svého stvoření spatřil, a nikdy nic většího také nebude. Člověk, který tuto lásku pozná na osobní rovině (Ježíš zemřel nejen za lidstvo, ale také za mě osobně), se bude cítit zavázán ji předávat dále.

A jak je tomu s první láskou, respektive s její ztrátou a znovunalezením? Jde o něco, co sám Ježíš vytýká efezskému sboru po desetiletích jeho existence (Zj 2,4). Tato výtka se nachází na pozadí řady ocenění, jako jsou námaha, vytrvalost, snášení těžkostí, správné duchovní rozeznaní. Jak se zdá, absence skutečné lásky je závažnější než excelence v uvedených oblastech. Lásku zkrátka nelze ničím nahradit.

Vykladači se často neshodnou v tom, co je onou „první láskou“ myšleno. Mnozí pravě poukazují na to, že láska by měla růst – a v tomto smyslu se návrat k první lásce může jevit jako krok zpět. Mnohé manželské páry vyznávají, že jejich láska po letech společného života je hlubší a plnější, než tomu bylo na počátku, když se seznámili.

Osobně si myslím, že výtka souvisí nikoli s intenzitou lásky, ale se samou její podstatou. Jinými slovy, opět je ve hře slovíčko *jako*. Křesťanská láska vychází z neustálého kontaktu s Ježíšem. Je inspirována ze setkání s ním, a to prostřednictvím modliteb, rozjímání nad Písmem, společných zkušeností ve shromáždění, poslechu kázání a vyučování. Dobrým příkladem je elektrický spotřebič, který je připojený do sítě a zároveň má záložní baterii. Když dojde k odpojení ze zásuvky, zařízení (například počítač) dále funguje, ale je otázkou pár hodin, než se baterie vybijí. Křesťan, který ztrácí ono nevidi-

telné duchovní spojení s Pánem, naoko funguje. Podává výkon a plní svou úlohu. Zdroj energie však pochází z baterie, a ta se velmi rychle vybijí. A přesně v tomto okamžiku Pán efezské křesťany napomíná. Na pohled ještě není nic vidět, a přece se stalo něco vážného. Efezští křesťané už nemohou milovat, jako je miloval Ježíš, protože před vztahem upřednostnili práci. Kdo by se dnes odvážil něco takového kritizovat?

Pobídka k setrvávání v první lásce tedy míří k tomu, abychom ustavičně vyhledávali setkání s Bohem skrze Ježíše Krista. Všechno, cokoli děláme, má z této zkušenosti vyvést. Osobní vztah ke Kristu snadno nahradí profesionalita. Věci budou naoko fungovat, ale již to není ta „první láska“.

Bůh vám žehnej,

*Martin Moldan
biskup*

První láska... K Bohu ☺

První, co mi vytane na mysli, je fakt, že mě málem stála život...

Byl jsem tři měsíce věřící, čerstvě pokřtěný a dychtivý po Božím slově. Poznal jsem, jak mě Ježíš miluje, a sám jsem chtěl Ježíše milovat, jenom jsem potřeboval vědět jak. Slyšel jsem různé rady a návody, jak Boha milovat, až jsem objevil v Janově evangeliu Ježíšovu nádhernou definici lásky: „*Ježíš mu odpověděl: ‚Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat; přijdeme k němu a učiníme si u něho přibýtek.‘*“ (J 14,23)

Po půlhodině se černý bavorák vrátil.

První láska tedy u mě nespočívala v horlivosti či nadšení, tomu jsem se měl postupně učit, ale v poslušnosti Božímu slovu. Co jsem četl, jsem chtěl i žít, naplňovat ve své rodině, v práci i službě. Když jsem tedy četl v Markovi: „*A řekl jim: ‚Jděte do celého světa a kaďte evangelium všemu stvoření.‘*“ (Mk 16,15),

bylo třeba podle toho jednat. Sice jsem se trochu bál i styděl někde před lidmi mluvit evangelium, ale co.

Jednoho dne sborová chválicí skupina zabra v Rumburku náměstí, pozvala naši skupinku, abychom s nimi hráli či zpívali, někdo roznášel letáčky. Připojil jsem se s tamburínou ke chválicí skupině a začali jsme vyznávat Ježíše Krista jako Pána a Spasitele pro lidi v Rumburku. Nedalo se říct, že bych se cítil pohodově, a za chvíli jsem se cítil ještě hůř. To, když k nám přišel jeden rozhorlený člověk, co že to děláme na náměstí. Vytáhl pistoli, mířil na nás a křičel, že jestli do půl hodiny z náměstí nevypadneme, všechny nás postřílí. Nasedl do černého bavoráku a patřičným způsobem odjel.

To byl zásah. Díval jsem se kolem sebe, jestli to někdo začne balit, protože výhrůžky byly opravdu zlé, ale nikdo nic, naopak, začali zpívat a vyvyšovat Ježíše. Hrál jsem s nimi, ale myšlenkami jsem byl úplně jinde. Tamburína dělala chyby a já se nemohl soustředit. V hlavě jsem měl jenom pistoli, kterou na mě mířil ten člověk, a přemýšlel jsem nad svým životem. Říkal jsem Bohu: „Po třech měsících víry vše končí? To je vše, co jsi měl pro mě připraveno? Mně se nechce umřít, mám rodinu, ženu, kterou miluji, děti, se kterými jsem si toho moc neužil, svět, který mě neskutečně baví, a všemu má být konec?“ V tomto stavu jsem stále stál na náměstí a litoval, že jsem raději nešel roz-

dávat lidem letáčky. Někde bych se schoval pod podloubí a čekal bych, co se bude dít. Cítil jsem, jak mi buší srdce, protože jsem si vzpomněl na Boží slovo, které říkalo: „*Neboť kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však ztratí svůj život pro mne, nalezne jej.*“ (Mt 16,25) A tak jsem očekával, co se v nejbližším čase asi stane.

Po půl hodině se černý bavorák znovu a plnou rychlostí vřítel na náměstí, muž měl stažené okýnko, pistoli v ruce a děsně křičel. Lidé se zastavovali, atmosféra houstla, ale

Tu první

Ztratili jsme první lásku, svoji víru dali v sázku, milost jsme si zlehčili.

Žijeme tu na chvíli, ať to tedy stojí za to.

Že to všechno je jen mláto, přijdeme až v cíli na to, jak jsme žili v době milosti. Kdy jsme s věrností první lásku poztráceli, pokud jsme kdy jakou měli...

Básně J. Szturc, AC Hlinsko

Ilustrační foto.

Na rande potřebuješ čas

Pane, co potřebujeme pro příští časy, co je pro církve klíčové? – takto jsem se modlil a přišel mi na mysl verš Zj 3,11: „Přijdu brzo, drž pevně, co máš, aby ti nikdo neuzal věnec vítěze.“ Překlad Josefa Kurze to uvádí takto: „Přijdu brzo, drž pevně, co máš, aby ten vítězný věnec, připravený pro tebe, nedostal nakonec někdo jiný.“

Při čtení tohoto místa Bible nás napadne: Filadelfie, wow, to je ta vítězná církev, která bude vytržená, to je ta, které Pán Ježíš nic nevytýká. O kousek dál ji však Pán upozorňuje, aby si dala pozor, aby někdo jiný nedostal to, co je pro ni připraveno.

Z doslechu znám příběh deseti křesťanů, který se stal v SSSR někdy v 70. letech minulého století. Byli chyceni vojáky a dostali na výběr: buď zaprou Krista, nebo pomalu umrznou ve vodě. Vojáci na břehu rozdělili

Jsme synové, ale kéž dá Bůh, že si synovství udržíme.

lali oheň, vařili čaj, který těm křesťanům nabídl pod podmínkou, že zaprou Krista. Oni tam stáli, mrzli, až to jeden nevydržel a vyběhl z vody. V tu chvíli jeden z vojáků odhodil samopal, svlékl se a postavil se do vody na uvolněné místo. Nikdo to nechápal. Voják však nad každým z těch křesťanů viděl nádhernou korunu, a proto když se jedna uvolnila, rozběhl se pro ni. Stála mu za umrznutí... Drž pevně, co máš, aby pro tebe připravenou korunu náhodou nesebral někdo jiný. To je slovo pro církve posledního času.

Co a jak držet?

Koruna, věnec vítěze, se dávala vítězům olympiád. Tehdy i dnes dostane věnec ten nejlepší v určité disciplíně. Ježíš má pro nás víc než olympijskou medaili. Jen zvítězit, doběhnout až do konce a nepřijít o připravenou korunu. Na jednu stranu nás to slovo

může plnit radostí, motivací, člověku se až srdce rozbuší, když si uvědomí, že koruna vítěze je připravena právě pro něj. Na druhou stranu vyvstává otázka, co je to, co máme držet, a jak.

Pavel v 1K 2,9 tu korunu trošku odhaluje: „Co oko nevidělo, ucho neslyšelo a co ani na mysl člověku nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují.“ Opravdu jen trošku, protože nelze popsat, co jsme neviděli. A právě to máme držet pevně. Pokud ne, někdo ti to může vzít. Ďábel? Mnoho věcí na ďábla svalujeme, on ale za všechno nemůže. Kdyby se Eva s Adamem nedali svést, nesvedl by je...

Slovo „hle, přijdu brzo, drž to, co máš“ mělo svůj naléhavý význam v době, kdy to napsal apoštol Jan. O to naléhavější je v roce 2020, protože Ježíš, jak to zachytil Matouš v 8. kapitole, říká: „Pravím vám, že mnozí přijdou od východu i západu a budou stolovat s Abrahámem, Izákem a Jákobem v království Nebes; avšak synové království budou vyvrženi do nejzazší temnoty; tam bude pláč a skřípění zubů.“ (Mt 8,1–12) Synové království, ti, kteří si mysleli, že tam budou... Evidentně budou nějací synové království, kteří neudrželi, co měli, kteří se nedostanou do Božího království.

Všichni známe příběh dvojčat Ezaua a Jákoba. Druhorozený Jákob zápasil o dědictví, které jako prvorozenému patřilo Ezauovi. Jednou Ezau ucítil vůni čočkové polévky,

kteřou vařil Jákob. To voní, dej mi, prosím tě. Jákob, který celý čas žije tím, jak získat dědictví, pohotově říká, dám ti, ale prodej mi prvorozenství. V té chvíli Ezau prvorozenstvím pohrdl, co mi je do prvorozenství, vřdyť tady umírám hlad. Vůně způsobila, že si řekl, kašlu na prvorozenství, máš to mít, jenom mi dej té čočky. Jákob mu naložil pořádně, protože věděl, že to je Ezauovo nejdražší jídlo. Ezau v tu chvíli ztratil to, co měl, neudržel to. Je napsáno, že to s pláčem hledal, a už to nikdy nenašel... Jsme synové, ale kéž dá Bůh, že budeme těmi, kteří synovství udrží.

Zachovat jeho Slovo a milovat Ježíše

Co tedy máme držet? Co je tím, co nemáme ztratit? Ďábel si neuzal dovolenou, ale vaří čočku, která hodně dobře voní... Dejme si pozor, abychom někdy, když budeme mít hlad, neprodali to, co dneska držíme, za mis-

my jsme zpívali dál. Řeknu vám, do smíchu mi opravdu nebylo. Po chvíli se auto rozjelo a odjelo z náměstí. Říkal jsem Bohu: „Tak takhle vypadá život s tebou... Proč jsi mi to neřekl dřív, že Bible bude tak živá, tvé slovo do každodenní situace, promyslel bych si, zda tě budu následovat.“

Tato zkušenost čerstvě obráceného muže mě vedla k vděčnosti Pánu. Cítil jsem, jak Ježíše nějak víc mám rád, protože mě nenechal umřít. ☺ Poznal jsem, co to znamená milovat Ježíše tím, že budu zachovávat jeho slovo. A tak se pro mě stala první láska poslušností. Poslušností Božímu slovu, poslušností tomu, co Ježíš říká a chce po těch, kteří mu patří. Poslušností, která člověka naplňuje Boží přítomností. V takovou chvíli si člověk řekne, zda může něco víc...

Tak se stalo, že stejně jako pro Efezské ve Zjevení ve 2. kapitole, i pro mě je první láskou, ke které se mám vrátit, poslušnost Božímu slovu. Co si budeme namlouvat, někdy na to člověk zapomíná, někdy člověku nepřipadá poslušnost jako to hlavní, co by měl praktikovat. Mám vytrvalost, nepodléhám únavě, nemohu snést ty, co jsou zlí, nemám v lásce lháře, ale potřebuji se občas rozpomenout na to, jak jsem jednal dřív.

Když otevírám stránky Bible, modlím se, abych to, co budu číst, zachoval pro chvíle, které mohou během dne nastat, kdy se Pán bude přesvědčovat o mé lásce k němu.

Pavel Vašát
pastor sboru AC Varnsdorf

První

První ranní myšlenka
je otázka nevelká,
jaký bude asi
den, co začíná si...

Vkládám Ti ho do rukou,
Ty jsi pro mě zárukou,
odpovědí na otázky;
Půjdem spolu, Pane, z lásky.

ku čočky. Abychom nevyměnili svou věčnost za nejdražší jídlo.

Co měla držet církev ve Filadelfii? „*Andělu sboru ve Filadelfii napiš: „Toto praví ten Svatý, ten Pravý, který má klíč Davidův; když on otevře, nikdo nezavře, a když on zavírá, nikdo neotevře: Znáš tvé skutky. Hle, postavil jsem před tebou otevřené dveře, které nemůže nikdo zavřít. Neboť máš malou moc, a přece jsi zachoval mé slovo a nezapřel jsi mé jméno. Hle, dávám ti ze synagogy Satanovy ty, kdo o sobě říkají, že jsou Židé, a nejsou, ale lžou. Hle, způsobím, že přijdou a pokloní se před tvými nohama; a poznají, že já jsem si tě zamiloval. Protože jsi zachoval slovo mé vytrvalosti, i já zachovám tebe v hodině zkoušky, která má přijít na celý obydlený svět, aby vyzkoušela obyvatele země. Přijdu brzy. Drž pevně, co máš, aby ti nikdo nezval věnec vítěze.“ (Zj 3,7–11) Pán je chváli, že zachovali jeho slovo. To je to, co měli držet!*

Jak být věrný v zachování jeho slova? Pán Ježíš říká, že ti, kdo ho milují, budou zachovávat jeho slovo. Přečtěte si z Janova evangelia 8., 10., 14. kapitolu. Uvidíte, že to je klíč. Podstata je milovat Ježíše Krista. Celý křesťanský svět se soustředí na to, že Bůh je láska a miluje člověka. Ano, to je pravda. Důležitější však je, jestli já miluji Ježíše Krista. O tom už se mluví méně, jelikož to je náročnější a složitější.

Všech sedm dopisů ve Zjevení má jedno společné – zamilovanost do Ježíše Krista. Počínaje Efezským – mám proti tobě, že jsi opustil první lásku – a konče Laodikeou – mám proti tobě, že jsi vlažný, nejsi ani horký, ani studený... Vlažnost znamená, že nejsme zamilovaní do Ježíše Krista. Vlažnost je jediný důvod k tomu, abys přišel o svou korunu! Kdyby filadelfští neměli vášeň pro Ježíše, neměli by sílu zachovávat jeho slovo. Měli nepatrnou moc, ale měli vášeň pro Ježíše Krista, a tak pro ně nebylo složité slovo zachovávat. V tom je ta hloubka.

Co to znamená milovat Ježíše Krista?

Tři a půl roku se Ježíš snažil předat učedníkům, co to znamená milovat Ježíše Krista. V Písmu se tento motiv stále opakuje. Ježíš vysvětluje, že největší přikázání je milovat Boha a bližního svého. Někteří už přemýšleli, jestli řekne sobotu, někdo přemýšlel, jestli to

je nesemilnější, nepokradeš... On jen: budeš milovat Pána Boha a bližního svého. Tečka. Pokud ovšem tato dvě přikázání nejsou základem pro můj život, pokud nemám vášeň pro Ježíše Krista, všechna ostatní jsou jen náboženstvím.

Když se muž zamiluje do ženy nebo žena do muže, jsou ochotni dělat totálně bláznivé věci. Jak se ale zamilovat do Krista, který je v nebi, když já jsem tady na zemi? Já můžu jenom věřit. Když se blížil konec služby Pána Ježíše, končil ji se slovy, že musí odejít, jinak by nemohl přijít Duch Boží, který je uvede do veškeré pravdy. Nebude mluvit sám za sebe, ale bude mluvit to, co uslyší. Oznamí i to, co má přijít, oslaví Ježíše, neboť z jeho vezme a oznamí to všem. Když nám to oznamí, pomůže nám to zamilovat se do Ježíše Krista. Nechtě je mou modlitbou: „Pane Ježíši, zjevuj mi sebe více skrze Ducha svatého.“

Ať tvá zamilovanost, tvá láska může růst, ať je stále přítomná ve tvém životě. Dábel chce, abys byl vlažný. Tehdy totiž přestaneš zachovávat Boží slovo. Bez vášně pro Krista přijde pokušení a dostaneš se tam, kdes nechtěl být. Pak se může stát, že někdo jiný vběhne pod tvou opuštěnou korunu. To je krize na celou věčnost! Můžeme diskutovat, jestli pak bude nějaký čas milosti skrze pronásledování atd. Nechci na to spoléhat, ani o tom nechci přemýšlet. Klíčové je, abych byl tím, kdo jde ke Kristu. Ježíš Kristus musí zůstat vášní tvého života, abys mohl vítězit. Bez Ducha svatého, bez naplnění, bez zmocnění Duchem svatým, bez toho, abys věděl, co znamená mít s ním vztah, kdy ty k němu mluvíš v jazycích a On mluví k tobě, to prostě nejde. Jak ti má zjevovat sebe, když ho neslyšíš? Jak ti má ukazovat nádheru toho, co připravil, když s ním nemáš obecnství?

Dnešní moderní doba je typická krátkými shromážděními, dobrým kafíčkem a hlavně, jestli sis to užil... Usiluješ o užívání si Boží

přítomnosti ve svém životě? To je klíč. Pokud to schází, pokud to ve tvém životě není tím hlavním, někde je chyba. Ten verš totiž začíná slovy: „Přijdu brzy.“ Může to být dneska večer, může to být za tři roky, nevím. Ale lhůta „brzy“ je dnes o 2000 let kratší než ve chvíli, kdy to bylo napsáno. To by mělo ovlivňovat i tvůj život, bez ohledu na to, ve kterém městě žiješ, ze kterého jsi sboru, bez ohledu na tvou minulost. Ježíš musí zůstat tvou budoucností! Těmi slovy se navzájem povzbuzujte, píše apoštol Pavel. Je Ježíš tvou budoucností, je vášní tvého srdce, je tím, za čím stojí jít za každou cenu, ať se děje, co se děje?

Ježíš v Janovi 8,28 řekl: „*Až vyvýšíte Syna člověka, tehdy poznáte, že Já jsem a že sám od sebe nečiním nic, ale mluvím tak, jak mě naučil můj Otec.*“ Ježíš sám od sebe neudělá nic (v jiném překladu – dělá jenom to, co se líbí jeho Otci). I já chci dělat to, co se líbí Otci. To je podstatou zamilovanosti do Krista. Hledám, co se líbí Ježíši Kristu, a to chci dělat, nehledám seznam věcí, to nesmím, tamto nesmím... To je prázdné náboženství. Pane Ježíši, líbilo by se ti, kdybych se na to díval? Líbilo by se ti, kdybych dělal to a ono? Ne? Pak ani já to nemůžu dělat.

Zamilovanost do Ježíše nám dává za první sílu zachovávat jeho přikázání a za druhé nám ukazuje, co znamená držet věnec, který je pro mne připravený. Pokud ti ta zamilovanost schází, pros Ježíše, ať ti skrze Ducha svatého zjevuje podstatu Ježíše ve tvém srdci, a usiluj o to, abys měl více času na „rande“ s Ježíšem Kristem, protože jenom u něj tvá zamilovanost poroste. Na rande potřebujete být dva a mít na to čas, na rande se nechodí o přestávce mezi poločasem ve fotbale...

Pavel Bubík
zástupce biskupa
(přepis kázání, zkráceno, upraveno)

Ilustrační foto

Věnováno těm, kdo milovali Krista

Ilustrační foto

„Znám tvé skutky, tvou námahu i tvou vytrvalost ... snášel jsi těžkosti pro mé jméno, a nezemlel jsi. Ale to mám proti tobě, že jsi opustil svou první lásku. Rozpomeň se, odkud jsi spadl, učiň pokání a začni jednat jako dřív!“ (Zj 2,2–5)

Tato slova jsou věnována těm, kdo na počátku zahlédli Krista, láska je uvedla do pohybu, vytrvale běží, ale Krista už nevidí. Musíme být citliví, protože Ježíš se tu nesnaží z vytrvalých a trpících křesťanů vymáčkout větší horlivost či emoce – ale znovu je vysvobozuje podobnými slovy, jaká jsme slyšeli dříve: *„Pojďte ke mně, všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout (...), naleznete odpočinutí svým duším. Vždyť mé jho je příjemné a mé břemeno je lehké.“ (Mt 11,28–30)*

„Jsi neúnavný, kvůli Kristovu jménu snášíš těžkosti. Ale tvá první láska je pryč.“

Podobně mluví apoštol Pavel ve známé 13. kapitole 1. listu Korintským. Jde toho tolik dělat: dát tolik prostoru duchovním projevům, mít tolik poznání, tolik víry, že by člověk hory přenášel, všechno rozdat, vydat vlastní tělo k upálení – a přitom nemít lásku.

Kdo už někdy miloval Boha, toho zaskočí ten veliký rozpor: Jak může být křesťan tak vytrvalý, dokonce trpět pro Kristovo jméno, a přitom ho nemilovat? Oč by mu šlo? Musí

tu existovat nějaké cizorodé důvody pro dobré skutky, námahu, vytrvalost i utrpení v pronásledování – jiné než čistá láska.

Když Satan pozoroval zbožného Jóba, řekl: *„Ctí snad Jób Boha bezdůvodně? Cožpak ho nechráníš a nežehnáš mu?“ (Jb 1,9–10)* Dábel, který má lásku za přelud, tu podsouvá své důvody.

Pamatuji si na závan evangelia prosperity v devadesátých letech, kdy stěžejním tématem bylo, jak Bůh řeší problémy, finance, nemoci, vztahy atd. S takovou vidinou dokázali lidé činit i pokání ze svých hříchů, horlit někdy až za hranu bláznovství a přinášet znatelné oběti.

My možná odmítáme evangelium prosperity – ale co třeba evangelium budoucí prosperity, posmrtné, věčné? I kvůli tomu se lidé dokážou velmi nasadit a leccos vytrpět.

Křesťané opouštějí první lásku tehdy, když se jejich Otec a vzkříšený Král dostane mimo zorný úhel skutečného zájmu.

„Za svou duši dá člověk všechno,“ usuzuje Satan v knize Jób (Jb 2,4).

Na těchto cestách k současné či budoucí hojnosti je Bůh zdrojem, Ježíšův kříž prostředkem, Duch svatý mocí a hřích překážkou. Pokání, horlivost, přinášení obětí, včetně snášení útrap, je úsilím vedoucím ke kýženému cíli, do kterého se lidé snaží dostat nejen sebe, ale i své blízké: bezbožný boháč se ještě i v pekle snažil postarat o lepší místo pro svých pět bratrů (L 16,27–28).

Apoštol viděl v cíli něco jiného. Když mluví o Kristově příchodu, říká: *„pak už navždy*

budeme s Pánem“ (1Te 4,17), o smrti: *„mám touhu odejít a být s Kristem“ (Fp 1,23)*. On miloval Krista.

Ďábelské motivy vlastního prospěchu mohou prodchnout i křesťanskou službu a znetvořit ji do podoby náboženské soutěže – jak být první a domnívat se, že to druhým působí porážku: *„Někteří sice hlásají Krista také ze zájvosti a řevnivosti, jiní však i z dobré vůle. Jedni z lásky, neboť vědí, že jsem tu k obraně evangelia, druzí zvěstují Krista ze sobectví, ne z čistého úmyslu, a domnívají se, že k mým poutům přidají souzení.“ (Fp 1,15–17)* Necháпали, že Pavla do toho nevtáhnou: *„Co na tom! Jen když se jakýmkoli způsobem, ať s postranními úmysly, ať upřímně zvěstuje Kristus; z toho se raduji a budu radovat.“ (Fp 1,18)*

Ano, tento hrozný paradox skutečně existuje: pro vytrvalost v díle i pro snáše-

ní těžkostí kvůli Kristovu jménu se motivem může stát sobectví místo lásky. Apoštol Pavel si v jednom se svých dopisů stýská: *„Všichni hledají svých věcí, a ne věcí Ježíše Krista.“ (Fp 2,21)* Křesťané opouštějí první lásku tehdy, když se jejich Otec a vzkříšený Král dostane mimo zorný úhel skutečného zájmu. Stvoření místo Stvořitele, spasení místo Spasitele, církev místo Krista... Jak sám řekl: *„Nejdete za mnou kvůli mně, ale protože jste se najedli chleba.“ (J 6,26.35)* *„Zaměření na sebe je Bohu nepřátelské.“ (Ř 8,7).*

„Opustil jsi svou první lásku – rozpomeň se, odkud jsi padl, a jednej jako dřív.“

Slova o opuštění první lásky zabolí na správném místě jen ty, kteří vědí, co je láska, kdo někdy dříve milovali Krista a nehledali svých věcí, ale pak sklouzli z cesty – skrze tu prastarou lidskou tendenci zaměřit se znovu na sebe. Dříve viděli Krista, ale ztratili jej ze zorného pole jako Galatští: „Kdo vás očaroval, vás, kterým byl před očima vykreslen Ježíš Kristus ukřižovaný?“ (Ga 3,1)

Znovu vykreslit Krista! To je jediná novozákonní metoda (když použiji to ošklivé slovo). To je odpověď na otázku, kde brát lásku, radost a nadšení. Jedině od Ježíše, na kterého se dívám, když odhlédnu od sebe sama.

„Rozpomeň se!“ – jinými slovy: „Probud' se ty, kdo spíš, a vstaň z mrtvých, a zazáří ti Kristus.“ (Ef 5,14)

Jak jinak než tím, že znovu spatří Krista, se může křesťan vrátit k první lásce? Vždyť jediné z Boží lásky vyvěrá ta naše: „My milujeme, neboť on první miloval nás.“ (1J 4,19) To dává pravý smysl i pokání, už ne abychom odvalili kámen z pramene požehnání, ale odstranili překážku našeho společenství s Bohem Otcem a jeho Synem Ježíšem Kristem: „Jestliže však chodíme v tom světle, jako on je v tom světle, máme společenství mezi sebou a krev Ježíše Krista, jeho Syna, nás očisťuje od každého hříchu.“ (1J 1,7)

Někteří interpreti se snaží přijít na to, zda Ježíš tou první láskou míní lásku k Bohu, nebo k jiným křesťanům. Ale v Božích očích je obojí tak hluboce propojeno, že se to nedá oddělit: „Každý, kdo miluje Otce, miluje i jeho dítě.“ (1J 5,1) „Vždyť kdo nemiluje svého bratra, kterého viděl, nemůže milovat Boha, kterého neviděl.“ (1J 4,20)

Když jsme zasaženi slovy o ztrátě první lásky, nejraději bychom co nejdříve vyhledali modlitební komůrku a zavřeli za sebou dveře. Možná nejprve ano, ale láska ke Kristu není cestou do ústraní: „Podle toho jsme poznali lásku, že on za nás položil svou duši. I my jsme povinni položit své duše za bratry. Má-li však někdo dostatek v tomto světě a vidí, že jeho bratr má nouzi, a zavře před ním své srdce, jak v něm může zůstat Boží láska?“ (1J 3,16–17) Aha, tudy se totiž láska nejčastěji vytrácí: nezůstává tam, kde zavřeme dveře před bratry.

„Dítka, nemilujme slovem ani jazykem, ale v skutku a v pravdě. Podle toho poznáme, že jsme z pravdy, a tak před ním upokojíme své srdce, i když by nás naše srdce odsuzovalo; neboť Bůh je větší než naše srdce a zná všechno.“ (1J 3,18–20) Tudy vede cesta návratu, kterou může člověk, znepokojený slovy o ztrátě první lásky, upokojit své srdce – když pozná ve vlastních skutcích, že je znovu lásky schopný.

Jiří Kostelník
pastor sboru AC Kopřivnice

Porozumění pojmu první láska na pozadí vlastního příběhu

Dlouhodobým pozorováním svého okolí jsem učinil následující objev: Na světě žije významné procento lidí, kteří v určitých pravidelných intervalech zoufale vyhledávají samotu. Je to až překvapivé, ale tito lidé na otázku, jak a kde nejraději relaxují, hbitě odpovídají, že někde v ústraní, kde neslyší hlučný smích ani družné

rozhovory, jedni v přírodě, jiní u knihy a další si prý nejraději jen tak lebedí v pohodlí svého gauče ponořeni hluboko ve svých myšlenkách. Dobře to znám, protože mezi ně také patřím. ☺

Moje životní příběhy jsou tímto rysem do slova prošpikovány a ani po padesáti letech nemohu říci, že bych chvíle samoty k životu už nepotřeboval. Jako introvert jsem tak prostě stvořen a potřeba alespoň krátkodobého odpočinku někde o samotě mimo centrum dění, dokonce mimo mé nejbližší přátele, je součástí mého každodenního života. Dlouhodobě bych bez toho asi nemohl fungovat.

Je zde ale určitý druh nebezpečí, na který si při úniku do svého vnitřního světa musím

Ptali jsme se...

Jak vypadá člověk s první láskou? Jak si první lásku udržuješ?

ve mně znovu probouzí to, že ho miluji.

Petr Špok
pastor sboru AC Havířov

prázdnota a rozchod.

Lidé, kteří podle mě mají první lásku, dělají vše proto, aby se co nejvíce dozvěděli o Bohu, poznali ho a aby byli ve společnosti jiných věřících.

Vyhledávám čas a místa, kde jsem úplně sám, aby se moje mysl mohla dostatečně zklidnit a já mohl mluvit se svým Pánem, přemýšlet před ním o věcech života a číst si Bibli. Je to čas mého spojení s Pánem, a to

No přece 180 cm vysoký vousatý Galilejec v bílém rouchu. ☺ Řekl bych, že je podobný člověku, který se poprvé zamiluje. Je beznadějně zamilovaný, prožívá touhu po blízkosti toho druhého, je ochoten udělat vše, aby byl s ním a co mu na očích vidí. Nedá se ničím a nikým odradit ani odloučit, vše je pro něj nové a nádherné. Touží s ním splynout. Zamilovanost ale vyprchá a pak zůstává „jen“ láska a trvalý vztah, nebo

stále dávat pozor. Nesmím zaměnit touhu po samotě, ve které mohu načerpat pokoj, vnitřní sílu a rovnováhu, s destruktivními pocity osamělosti.

V době, kdy jsem ještě neznal Boha, byl můj vnitřní svět velice náchylný k sebelitosti a úzkostlivému hledání jiné bytosti, která by mě právě pocity osamělosti zbavila. Jako mladý svobodný muž jsem si myslel, že nejlepší svobodem bude vztah s dívkou, a tak jsem ho neustále vyhledával, což mělo za následek nejedno „hořké zklamání“. Být vnitřně závislý na člověku, na jeho lásce, věrnosti a přátelství je chůze po hodně tenkém ledu, obzvláště pokud jste teenager.

Když jsem ale o pár let později poznal Pána Ježíše a prožil dotek jeho lásky, v mém srdci došlo k revoluci. Pocity osamělosti a méněcennosti byly postupně nahrazeny Boží přítomností, pokojem a ujištěním, že ON je můj nejlepší přítel, kterého jsem ve skutečnosti celý život hledal.

Když nad tím teď tak přemýšlím, je to vlastně zajímavý paradox, že jako introvert sice často utíkám od lidí, ale samotu, kterou vyhledávám a kde relaxuji, si vůbec neumím představit bez přítomnosti Božího Ducha. S ním trávím své „nejlepší chvíle“, s ním probírám své plány a v něm vděčně odpočívám, protože vím, že mu na mně záleží. A právě tento vztah bych ve svém životě označil za „první lásku“.

Nemyslím si, že návrat k lásce, o které se zmiňuje Pán Ježíš v listu do Efezu (Zj 2,4), má být nějaká záplava elektrizujících emocí, které přicházejí jako reakce na nadpřirozený

projev Božího působení, a už vůbec si nemyslím, že tato slova ve mně mají probudit strach, který by se nějakým podivným způsobem mohl v mém srdci překloupat v lásku. Vždyť víme, že sama láska strach zahání!

Naopak jsem hluboce přesvědčen, že návrat k počáteční lásce je jednoduše návratem na místo, kde (nad)přirozeně přebývám s Bohem. Místo hlubokého smíření v mém srdci, kde jsem jen já a ON.

O tomto místě se mnohokrát ve svých žalmech zmiňuje král David, když ho nazývá „útočištěm“. A když o něm mluví Pán Ježíš, říká: „*To jsem vám pověděl, abyste našli ve mně pokoj. Ve světě máte soužení. Ale vzchopte se, já jsem přemohl svět.*“ (J 16,33) A jinde: „*Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně*

Nesmím zaměnit touhu po samotě za destruktivní pocity osamělosti.

a já v něm, ten nese hojné ovoce; neboť beze mne nemůžete činit nic.“ (J 15,5)

Myslím si, že přebývání v něm, na místě první lásky, je jednak jediným legitimním předpokladem efektivní služby Bohu, a zároveň nejlepší prevencí před emocionálním i fyzickým vyhořením. Bůh si jistě nepřejí, abychom pro něj napínali síly bez jeho milosti a podpory. Proto raději stále znovu zkoumám své motivy, aby snad skutky, kterými chci oslovit Pána, nevycházely z mého pocitu osamělosti a nebyly motivovány dáb-

lovou lží, že si Boží lásku a přátelství mohu zasloužit skrze poslušnost a usilovnou práci.

Přiznám se, že tomuto klamu jsem v minulosti několikrát podlehl a způsobil tak sobě i lidem v mém okolí mnohá zbytečná trápení. Stále znovu se divím sám sobě i jiným bratrům a sestrám, jak jednoduše opouštíme Boží milost, ve které si můžeme dovolit odpočinout od svých skutků (Žd 4,10), a skrze satanovo odsouzení nebo pro domnělé množství povinností a neodkladné práce zabředáme do bažiny, kde bezpodmínečnou Boží lásku nahrazujeme „mzdou z povinnosti“ (Ř 4,4) za lidský výkon.

V takových chvílích, kdy je člověk „unaven službou“ Bohu, je vzácné slyšet Boží hlas, který nás láskyplně vybízí k návratu zpět – tam nahoru, odkud jsme spadli.

Myslím, že pro Martu byla Ježíšova slova v prv-

ním okamžiku také nepochopitelná. Vždyť připravit pohoštění pro Božího Syna a celou jeho družinu vyžadovalo tolik pečlivé a vyčerpávající práce, a její sestra si klidně sedí u mistrových nohou a naslouchá jeho slovům – jako by neviděla, kolik je všude kolem práce!

„Marto, Marto, děláš si starosti a trápíš se pro mnoho věcí. Jen jednoho je třeba. Marie volila dobře. Vybrala si to, oč nepřijde.“ (L 10,41–42)

Robert Souček
pastor sboru AC Trutnov

Je dobré si připomínat, že bych ji udržovat měl. Člověk ve vztahu s Bohem po čase snadno upadne do různých stereotypů, může mít i pocit, že už Boha zná a nic nového se nestane. Navíc v aktivní službě je vztah s Bohem spojen s mnoha povinnostmi, stejně jako v rodině. Určitě nežijí trvale v „první lásce“ k Bohu, potřebuji se denně vědomě rozhodovat, komu dám svoji pozornost, vděčnost, to nejlepší, co mám, a proč. Do první lásky jsem doslova vystřelen pokaždé, když mohu někomu říct svůj příběh znovuzrození, když můžu druhé vést ke Kristu a být jim průvodcem v začátcích, a také, když pak od nich slyším, co sami s Bohem čerstvě prožívají. Klíčový je pro mne ale čas rozjímání nad jeho dílem, vůlí, ve chválách, prostě čas v jeho blízkosti.

Jiří Šrom, pastor sboru AC Plzeň

Člověk s první láskou má rád Boha i lidi, o Ježíši mluví s nadšením, není zákonický, užívá si života a přitom „není z tohoto světa“, je „normální“ a přitom duchovní zároveň. Jsem ještě ale mladá (relativně i ve věře) a je dost možné, že časem se ještě některé moje názory budou měnit...

Co se týče udržování první lásky... V první řadě je pro mě zásadní otázka, co první láska znamená.

Když jsem Ježíše poznala a pozvala ho do svého života, byla jsem zamilovaná, všechno bylo krásné, růžové. Podle mě to nebyla láska, spíše zamilovanost. Do lásky se to přetavilo časem, kdy už jsem ne-

cítala to, co na začátku (nebylo to pocity), ale v hlavě jsem to měla srovnané, popsané. Láska je podle mě z části také vědomé rozhodnutí mít někoho rád. První lásku k Bohu udržuji tím (dá-li se to tak tedy nazvat), že si čas od času připomínám, co pro mě udělal, jak jsem se s ním v průběhu času cítila, snažím se připomínat i ty pocity. Snažím se také vnímat maličkosti jako důkazy jeho lásky a zájmu o mě, a tohle všechno pak i pocity i rozumově udržuje/podněcuje zase moji lásku k němu.

Denisa Vampolová, AC Havířov

Podle mého vnímání je první láska opravdu první, neopakovatelná, jedinečná, intenzivní, přemocná – právě proto, že je opravdu první v životě. Myslím, že to platí na obou rovinách, Boží i lidské. První (ve smyslu chronologie) může být pouze jednou. Myslím, že v první lásce je také přítomná – ať chceme nebo ne – i zamilovanost, se všemi svými klady, ale i nedostatky. Na jedné straně je v ní obsaženo mocné vzplanutí, obrovský žár, ochota nést celý svět, nevnímat překážky, ale také současně obsahuje i díl sebestřednosti – miluji proto, že i mně to dělá dobře, že z toho něco mám, i díl chlubení – jakého úžasného Pána jsem získal nebo jakou krásnou ženu jsem objevil, i velký díl chyb a omylů v konkrétních projevech... Zkrátka moje já je stále dost silné, leccos si i nárokuje a lec-

Tak jednoduché to zas není...

ilustrační foto

Každý z pisatelů evangelia zaznamenal Ježíšův odchod domů jinými slovy. Jan kupříkladu zmiňuje zvláštní výslechy neboli „přijímací pohovor na prvního biskupa“. Vidíme chudáka Petra a divíme se, jak to, že se ho Ježíš neptá, koho si vybere do svého nového týmu, jestli to vůbec chce dělat či zda už posílil své přesvědčení o něm a nebude ho zapírat... Ježíš se ho v posledních chvílích svého působení na zemi ptá: „Miluješ mne?“

Ve Zjevení čteme o sboru, kterému je vytýkáno, že již nemiluje Boha jako na počátku své cesty víry. Přidáme-li k tomu konzistentní Ježíšovu odpověď na otázku Které přikázání

je největší?, vidíme, že vztah s Ježíšem by měl v základu být velmi jednoduchý. Ježíš odpovídá to stejné, co Mojžíš zapsal do Dt 6,4–8: „Miluj Boha z celého srdce, celé své duše, celé své síly a celé mysli.“ Všichni ale tušíme, že to tak jednoduché není.

Osobně vnímám každých několik let určitý posun v tom, jak vnímám život, lidi i Boha. Když jsme randili spolu s Idou a užívali si života po svatbě, bylo to jiné, než když se nám narodily děti. Procházeli jsme radostmi i těžkostmi ve službě, nemocemi, a každá ta zkušenost nějak formovala náš pohled na Boha a naši schopnost udržet onu jednoduchou víru.

Slyšával jsem radikální kázání – milovat je příkaz – nebo jsem viděl kazatele sangvinyky, kteří jsou pořád z něčeho nadšení a kteří předkládali, že být zamilovaný do Boha je úplně samozřejmé. Pochopil jsem ale, že každý z nás potřebujeme k odpovědi přistoupit z jiného úhlu. Každý z nás lásku chápeme a prožíváme odlišně a nelze se tedy našroubovat do nějaké univerzální odpově-

di. Důležité je být Bohu blízko a milovat ho – tím svým způsobem.

Miluji upřímnost Bible. Petr v onom výslechu na otázku „Miluješ mne?“ dvakrát odpoví „Ale jo, mám tě rád.“ V řečtině je zde zřejmé napětí mezi slovy *agapo me* a odpoví *fileo te*. V prvním století se *agapo* běžně nepoužívalo, šlo o vyjádření lásky, které je schopen jenom Bůh. Jelikož Jan psal velmi jednoduchou řečtinou, nalézáme zde určité poselství. Petr nebyl schopen Ježíši po třech letech společné cesty říct „Ano miluji tě – *agapo te*“ a dvakrát odpovídá „Ale však víš, mám tě rád.“ Potřetí se Ježíš zeptá, jestli ho má rád, a Petr zkroušeně odpoví: „Ty víš všechno, víš, že tě mám rád.“ Nemá cenu zapírat, hrát divadlo, Ježíš to stejně ví. Není pokárán, jen je upozorněn, že se jednou nechá ukřižovat hlavou dolů. Ježíš mu naznačuje, že jednou ho bude milovat tak, že pro něj podstoupí i tuto potupnou smrt.

Ježíš počítá s tím, že schopnost naší odpovědi „Ano, Ježíši, miluji tě – *agapo te*“ není něco automatického. Petr to nedokázal říct po třech letech společného života.

Ve chvíli, kdy začínám ve svém nitru pozorovat pocity, že je mi jedno, jestli lidé věří nebo nevěří, jestli mne baví Bible a silhám víc po nějakém koníčku než po modlitbě, vím, že potřebuji hlubší poznání. Potřebuji v Bohu najít nové odpovědi, kým je, a jít více do hloubky.

V mém osobních krizích mi pomohla například kniha *Posvátné stezky* od Garryho Thomase. Rozlišil devět duchovních temperamentů a způsobů, jak milujeme Boha. Kniha ukazuje devět typologií lidí v Bibli a jejich vyjádření lásky k Bohu. Na svých cestách po světě jsem zjistil, že i každý národ díky svému kulturnímu pozadí vnímá lásku k Bohu jinak. Jihokorejec se zavře do modlitební komů-

cos pokazí. Ale to vše je v ceně, s tím vším Pán počítá. Ono to nejde jinak. První láska miluje i s příchutí zamilovanosti. *Vím o tvých skutcích; nejsi studený ani horký. Kéž bys byl studený anebo horký! Ale že jsi vlažný, a nejsi horký ani studený, nesnesu tě v ústech.*“ (Zj 3,15–16) První láska znamená být celým svým odhodláním nastaven pro Pána Ježíše.

Jak takový křesťan vypadá? Bezpochyby první láska vyvěrá zevnitř, skryté se stává viditelným. Láska je vidět na tváři, v očích, úsměvu, v gestech, v hovoru, v jednání... Jednoduše a lidsky – člověk svítí jako lampión. © Postupně se svítivost lampiónu snižuje, ale skutečnost lásky zůstává. Pán Bůh člověka proměňuje, jedná s ním, odebírá ze života zbytečné a všední haraburdí. Přibývá zlata, stříbra a drahých kamenů, mizí seno, sláma, strniště. Láska zraje, moudří, zjemňuje se, nezraňuje, upřednostňuje již jen druhého, konkrétně prostupuje až do nejposlednějších oblastí života. Poznat člověka s láskou k Pánu není těžké. Proč? Protože rozlévá a vydává svůj život provoněný Boží známostí. Vůně je cítit, nelze jí uniknout. „Bohu pak chvála, kterou vždycky dává nám vítězství v Kristu, a vůni známosti své zjevuje skrze nás na každém místě.“ (2K 2,14, BK) Na každém místě, všude, kamkoliv jen přijde, a ani toho nemusí mnoho říci. Je proměněn láskou Boží a posílá ji dále. Takový křesťan voní Kristem, voní Boží známostí, voní Božím novým životem. Ale vzpomeňme na Boží slovo: „Kdo je však

k tomu způsobilý?“ (2K 2,16) Tato způsobilost se nezvyšuje jen prostým faktem, že duchovně stárneme. Za tuto způsobilost je třeba zaplatit cenu. Dovolit Pánu, aby se mnou mohl svobodně nakládat dle svého úradku a vůle. Platím tu cenu rád, nebo raději uhýbám?

Udržuji si ji neustálým rozhodováním. Odpovědi na otázku: Chci, aby Pán byl stále největší láskou mého života? Chci to i dnes? Chci to, i když mi slzy tečou po tváři, chci to, když cítím, že Pán Ježíš zase něco nového a dalšího z mého života odebírá? Chci to, když Otec odřezává zbytečné a plané výhonky? Odpovědi i na otázku: To, co dávám Pánu Ježíši, je pro mne ztráta, nebo výsada? „Pane, ke komu půjdeme? Slova věčného života máš.“ (J 6,68 BK)

Jiří Malý, pastor sboru AC Hlinsko

Radostný, pokojný, vždy ochotný být nápomocen tam, kde je potřeba.

Snažím se mít každý den obecnství s naším Pánem, čtu Boží slovo, modlím se. Pak také setkáváním ve společenství, na bohoslužbách, skupinkách, v rozhovorech. Sloužím i v Royal Rangers a ženám.

Ilona Zadinová, AC Jihlava

ky na modlitební hoře, Argentinec expresivně vyznává, křičí, zpívá, Čínan pečlivě studuje a maká... Každý mi přesvědčivě vypráví, že jeho způsob je ten správný. Myslím si, že jsme investovali mnohem více peněz do přivážení know-how zvenčí, než se zamysleli, kdo jsme vlastně my Češi.

Před lety jsem byl na setkání patnácti národních vedoucích mládeží a diskutovali jsme, co je pro nás důležité, abychom se posunuli společně dál k misi v Evropě. Švýcar přinesl ústavu, aby každý věděl, co má dělat, Fin ukázal akční plán misie do každé země, Němec s Belgičanem navrhli strukturu, aby se nám dobře rozhodovalo, a Polák s Ukrajincem to celé odmítli, že Duch potřebuje prostor a že to je celé mimo. V závěru se podívali na mne a já si vzpomněl na Švejka: „Mně se líbí všechno, bratři.“ Dnes bych zajisté odpovídal jinak, jen chci vypíchnout, že i každý národ projevuje lásku Bohu trochu jinak.

Naposledy mi pomohla se do Boha čerstvě zamilovat zajímavá otázka: Co nebo kdo mi způsobuje štěstí, životní radost? Prožíval jsem silně, že potřebuji víc peněz. Bůh se mne ale zeptal, jestli budu šťastný, když budu mít 50 000 měsíčně a budu pořád zdravý. Tušil jsem nějakou kulišárnu, a přestože jsem chtěl vykřiknout „Samozřejmě!“, prozřetelně jsem mlčel.

Během čtrnácti dnů jsem tehdy objevil nový rozměr, že v Ježíši a jeho existenci je moje opravdové štěstí. Někdy to rozumem víme, jen to potřebujeme „zvnitřnit“. Příběh, který mě provedl touto zkušeností, byl rozhovor Ježíše se samařskou ženou v Janovi 4. kapitole.

První láska k Bohu je cesta, po které šli obtížně i učedníci. To je úlevné zjištění. Ježíš Petrovi pokaždé odpověděl: „Pas mé beránky.“ Naznačil tím, že budeme potřebovat posílovat naši lásku, protože na cestě života nás čekají lidé, a pást dlouhodobě, milovat dlouhodobě je taková výzva, že potřebujeme obnovovat první lásku k Ježíši. Nepropadej panice, Bůh se má k upřímnému upřímně, najdi svůj duchovní temperament, a když zjistíš, že nemůžeš najít Bibli (jak dlouho jsi ji nečetl), že nadšeně mluvíš jen o koníčkách, ale neumíš vysvětlit evangelium, někam se zavři, vyjdi na procházku a rozmysli se, co vlastně chceš. Einstein řekl: „Žádný problém nemůže být vyřešen na stejné úrovni myšlení, která jej stvořila.“

Pokud si odvážně přiznáš, že se láska k Bohu někam vytratila a chceš ji získat zpátky, začni ji hledat. Definuj si, co tě štve, proč ses tam dostal, a dej Bohu otázku, které příběhy z Bible ti mohou pomoci. Řekni své dojmům opravdovým přátelům a „kopej hlouběji“. Bůh má vždy víc, než jsi prožil posledně. Někdy to může trvat i déle, nevzdávej to.

Martin Penc
pastor sboru AC Kolín

Ilustrační foto

První láska

Oni Efežtí, kterým to bylo adresováno, byli vytrvalí a dělali dobré věci. Někdy sloužíme s velkým nasazením, do roztrhání těla. Ale vytratí se nám, proč sloužíme a komu. Už nesloužíme jako synové, pro které je vztah s Bohem prioritou. Pán Bůh touží po našem srdci, po vztahu s námi, ne po našem výkonu. Pro Boha není důležité, co pro něj dokážeme udělat, ale jak hluboký vztah s ním máme. Nemylme se, hloubku vztahu s Bohem neposoudíme sami podle toho, co se v nás odehrává, jak to pocítujeme. Hloubka vztahu spočívá v tom, že Bohu opravdu patří můj život, mé srdce, že On je pro mě nejdůležitější. K tomu se musíme neustále vracet a připomínat si to. Aby cokoli děláme, každá naše služba byla pro něj. Aby On byl vždy tím prvním.

Na začátku je člověk plný Boha, často nedokáže myslet na nic jiného a vše dělá z nadšení pro něj. Nemusíme mít emoční nadšení, ale položme si otázku, jestli to, co dělám, ho zarmucuje, nebo mu dělá radost. Nejde o zamilovanost, ale o lásku. Lásku, která upřednostní toho druhého před sebou. Lásku, která hledá uspokojení toho druhého. Navzdory našim pocitům. V zamilovanosti nám jde vše samo. Láska neřeší pocity, ale co ten druhý chce, co potřebuje, touží dělat mu radost. S radostí přináší i oběti. Toto nemáme ztratit. K tomu se máme vracet. Nevzal jsem si zpátky to, co jsem ti, Bože, tehdy dal? Nevzal jsem si kus života, který jsem ti tehdy dal? Zde máme činit pokání a vyvýšit Boha ve svém srdci a ve svém životě. Bůh si zaslouží mít úplně vše. My pak můžeme být vděční, že oproti začátku máme něco velmi drahocenného – větší poznání Pána. Naše hluboké nadšení tak může růst. Bůh je totiž úžasný.

Zuzana Šoukalová, AC Jihlava

Z lásky k Ježíši

Ilustrační foto

Když jsme v redakci přemýšleli, koho oslovit, kdo by nám mohl napsat na téma první lásky, okamžitě nám vytanul na mysli bratr Uwe Maurischat z Hamburku. (Větší rozhovor s ním jsme přinesli v ŽvK 06/2015, pozn. red.) Je to zhruba 80letý bratr hýřící neuvěřitelným elánem, nadšením a optimismem. Jestli si nějak představujeme člověka s první láskou, on je toho dokonalým příkladem.

Není to tak dávno, co byl Uwe u nás doma pár dnů na návštěvě, a my jsme se zájmem sledovali, jak je neustále dobře naladěný, neustále nadšený z Pána, jak tráví hodiny na modlitbách a slouží s vervou, se kterou by mnohé z nás zahánbil, jak pro něj nic není problém, maximálně výzva. A že si v životě také prošel zkouškami. Treba když jeho dcera neuvysvětlitelně rok ležela v kómatu... Tehdy Bůh řekl, aby mu za tu situaci děkoval. Zdá se to být postavené na hlavu, ale Uwe poslechl a dcera se po týdnu probírala...

Takže, jak Uwe vidí první lásku? ☺

máhá nové vědomé vydání se Pánu, hodně modliteb a uctívání i denní četba Božího slova. K tomu je dobré místo v písmu 1K 13,4–7, které můžeme číst nahlas větu po větě a intenzivně žádat Pána, aby nás k tomu inspiroval a vedl.

Jak se vrátit k první lásce, když máme pocit, že jsme ji ztratili?

1J 4,7–10, Mt 7,7–12, Mk 4,14–20

Vrátit se k ní můžeme prostřednictvím oddané modlitby. Kdo opravdu chce činit vůli našeho Pána a ze srdce žádá o tuto první lásku, zaručeně ji obdrží. V Mk 4 Pán porovnává naše srdce s půdou. Naše srdce musí být v Pánu hluboce zakořeněno. Musíme být připraveni všechno ostatní obětovat, abychom zažili tuto lásku v plnosti. Pak nám nebude vadit, oč nás láska připraví: o starosti, strach, lakomství, chamtivost, sobectví atd.

Co nám pomůže zůstat v první lásce?

2K 13,11, Ef 6,10–18

Jak bylo řečeno, musíme ji opravdu chtít a prosit o ni velmi intenzivně každý den. Při každé příležitosti bychom měli lidi kolem sebe s touto láskou konfrontovat, cítit ji tím, že sobě i jiným činíme dobré. Měli bychom je také v lásce usměřňovat, aniž bychom je soudili. Boží láska chce pro všechny lidi jen to nejlepší a my máme být takto nastaveni. K tomu nám pomáhá Boží zbroj, jak se píše v listu Efezským.

Děkujeme za rozhovor.

–j+ib–

Prostě jsem věřila

Zdětství si toho pamatuji celkem málo, ale jednu vzpomínku mám v sobě dobře ukrytou. Byla jsem hodně malá – do školy jsem ještě nechodila. Byl večer a chystala jsem se jít spát. Maminka se mě zeptala, jestli bych chtěla pozvat pána Ježíše do svého srdce. Nebylo to z ničeho nic, protože jsme se o Bohu vždycky doma bavili a jezdili každou neděli na bohoslužbu, kde jsem chodila na dětský program. Bez váhání jsem tedy řekla ano. Potom se maminka modlila a já po ní slova modlitby opakovala. Když jsme skončily, maminka mě ujistila, že mě Pán Bůh slyšel a že má velkou radost, že jsem mu své srdce dala. Já sama jsem necítila asi nic zvláštního, ale prostě jsem jí věřila. Opravdové pochopení tohoto kroku ale přicházelo do mého života až časem.

Víra pro mě tedy byla od dětství samozřejmou součástí života, a proto když se v církvi mluví o verši ze Zjevení 2,4 (o ztracení a návratu k první lásce), přemýšlím, jestli je i v mém životě období, ke kterému bych se měla vrátit. Je tam napsáno: „Proto si vzpomeneš, odkud jsi odpadl, čiň pokání a dřívější skutky...“

Můj duchovní život vždycky probíhal celkem poklidně. S kamarády ve škole jsem sice o Bohu moc často nemluvila, ale ani jsem se nějak extrémně nestyděla, když měl ně-

Ilustrační foto

Co je první láska v životě křesťana?

Když nás Duch svatý přivede do Božího dětství, je nám jeho božská láska zasazena do srdce. Vše, co nám Pán dává, musí být vědomě přijímáno a dále rozvíjeno. I u nově obrácených Božích dětí to tak od počátku funguje. Všechno, co dělají, se děje z lásky k Ježíši. To je ta první láska. Nepřítel však nespí a snaží se o to, aby se toto úžasné působení v nás stalo něčím běžným, všedním, rutinním... Pokud nezůstáváme v blízkosti Pána, v modlitbě, v odevzdání se, může naše myšlení, jednání a konání nabýt zákonických rysů. Máme za to, že dále sloužíme Pánu, jenže naší hnací silou už není Boží láska, ale spíše plnění povinností. Pak sice stále děláme dobré věci, ale motivací již není vnitřní oheň Boží lásky v nás. (Zj 2–5)

Mnoho dlouholetých věřících neví, jestli první lásku vůbec kdy zažili...

Žel, to je pravda. Ježíše často znají od dětství a věrně ho i následují. Ale jak je uvedeno výše, děje se tak způsobem vlastním lidské duši. Také sice milují, ale činí tak spíše více kvůli svému svědomí než z vnitřního Božího puzení, ke kterému dochází pouze působením skrze Ducha Božího. Hodně tu po-

kdo poznámky na mou rodinu a víru. Nějak jsem to v sobě zpracovala a obrnila se. Velkým osvěžením pro mě ale vždycky byly letní křesťanské tábory, o kterých mohu směle tvrdit, že byly vždy obrovským nakopnutím pro mou cestu s Bohem. Tam jsem asi pomalu začínala chápat, co znamená, že konkrétně můj život Bohu patří a že je na mně, jak intenzivní vztah s ním budu prožívat. Poznávala jsem děti z jiných křesťanských rodin a zkoumala, kým jsem já. S věkem jsem pak tábory vyměnila za Sjezdy mládeže, Kristfesty apod.

Z každé z těchto akcí jsem odjížděla domů se spoustou rozhodnutí, jak změním své návyky a budu víc odvážně mluvit o Bohu s druhými. V srdci jsem uchovávala i další konkrétní věci, které jsem na modlitbách, kázáních či chválách prožila. Zpočátku mi mé nadšení nevydrželo příliš dlouho a od jedné akce do druhé jsem to stěží „doklepala“, abych znovu načerpala na další období. Pomalu jsem se ale učila smazávat rozdíly mezi životem na akci a v běžném životě a myslím, že se to dodnes učíme všichni. Jsou však období, kdy se nám to daří, a kdy ne.

Svá rozhodnutí přiblížit se k Božímu plánu právě považuji za svou první lásku, ať už mi bylo 10, 15 nebo 20. Nechápu to jako jedno určité období v životě, které jsem kdysi měla a časem vyšumělo. Beru to spíš jako jednotlivé momenty, kdy jsem se rozhodovala (nebo i dnes rozhoduji) pro něco, co dělá Bohu radost, a najednou zjišťuji, že už to třeba tolik neřeším, najednou to nepovažuji za tak důležité a Bůh mi tiše připomíná a ptá se: „Kde je tvá první láska? Kde je tvé rozhodnutí, které jsi s nadšením učinila?“

Chvilé radosti a bezpodmínečné vydání se na cestu Božího vedení jsou ty momenty, na které bych si měla vzpomenout, odstranit nánosy času a starostí, které tyto chvíle zavalily, a s vděčností a nadšením jít vstříc dalším dnům plným víry! Nemyslím si tedy, že první láska musí být časově nutně na počátku mé cesty s Bohem, ale nacházím ji v každém období, kdy mé srdce hořelo či hoří touhou žít svatý život a podobat se Bohu co nejvíc. Kéž bych se do takové první lásky probudila každé ráno.

Maruška Tesárková
AC Kolín

Ilustrační foto

Bible je zakázaná, tak to bude dobré

Rozhovor s Lubomírem a Evou Bednárkovými o první lásce. Pokračování najdete o pár stránkách dál...

I: První láska...

L: Takové kontroverzní téma... Hodně se o tom káže, mluví a zpívá, ale hůř se to žije.

I: Často se cituje verš Zj 2,4 – navratte se k první lásce. Ale co to je?

J: Luboš nám to řekne. (všichni smích)

L: Teď jsem byl na Úzké radě, kde biskup Martin Moldan vyzýval, abychom se vrátili k základům. První lásku chápu tak, že Bůh je láska a my nemůžeme mít vztah s Bohem bez lásky, to prostě nejde. Snazší je to možná pro ty, kteří se někdy zamilovali do opačného pohlaví. Moje žena vždycky tvrdila, že se do mě zamilovala...

E: Že co? (všichni smích)

L: Chodila se mnou jako nevěřící, protože mě milovala. Já jsem uvěřil v roce 1986. Říkal jsem jí, jak si představuji svůj život, a ona, že na co Ježíš, vždyť byl Ghándí, Néhrú, Budha... Studovali jsme všechny idealistické východní filozofie. Všechno pro nás bylo boží, jen ne Ježíš. ☺

Člověk nemůže mít lásku k Bohu, pokud sám dříve nepozná, že ho Ježíš miluje. Bůh je láska a my jsme stvořeni k jeho obrazu, tak bychom měli odrážet Boží lásku. I Pavel naznačuje, že Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého. Bůh chce, abychom se plnili Duchem a abychom milovali. Dokud člověk nepocítí, že je milován, silně milován, nemůže sám milovat. Studoval jsem jógu, protože jsem chtěl milovat, ale nebyl jsem toho schopen. Cítil jsem nenávisť, když se třeba někdo o mě v tramvaji otřel. Čemu jsem vlastně věřil? V undergroundové kapele jsem hrál na saxofon, setkával jsem se

s hippisáky, mysleli jsme si, že mír je dělat si, co chceme... Že budeme zpívat, co chceme, budeme urážet, koho chceme, že to je ta svoboda... (Luboš k našim dětem) Mamka s tatkou vám to vysvětlí...

I: Nevysvětlí, v tom jsme nejeli, já jsem navíc byla zpracovaná propagandou.

Dcera: My to našim vysvětlíme. (všichni smích)

L: Stejně mi to nepomohlo. Ten pocit beznaděje, že hledám, a nenalézám ani pokoj, ani lásku... Prožíval jsem prázdnotu, melancholické stavy. V té době se mi dostala do ruky Bible. Je to zakázané, to určitě bude dobré, říkal jsem si. Bibli jsem četl deset hodin denně několik měsíců a uvěřil jsem. Navštívil jsem všechny denominace, ale byl jsem zklamaný, měl jsem jinou představu. Až mě jeden kamarád vzal za Karlem Palou, soudcem, který v době komunismu hodně pomáhal letničnům. Ten mě pak dovedl k Rudkovi Bubikovi. Vedle Rudka a Karla jsem vyrostl, tam jsem se vydal Bohu, čínil to biblické pokání, protože do té doby to bylo jenom takové citové. Uvědomil jsem si, že mám ten pokoj, to ujištění, tu Boží lásku. Viděl jsem to i na těch lidech. Je důležité, aby člověk měl i zdravé společenství v církvi.

J: Myslíš, že to byla ta první láska, co jsi tehdy zakusil?

L: Já myslím, že ještě ne. To bylo spíše jen to prvotní zamilování. Myslím, že to definitivní nastalo ve chvíli, kdy jsem činil pokání. Právě pokání není lítost, *metamelein*, ale

metanoa, změna myslí. Uvědomil jsem si, že všechny ty obrazy od Dalího a další duchovní materiály musím spálit. Bylo to těžké. Ale poklekl jsem u postele a činil pokání. Přišlo teplo a pokoj a dostal jsem zjevení – Bůh mi dal poznat, že celá Bible je pravda. V tom bylo to úplné zamilování se do Krista.

J: Ten Dalí, to byl originál? (všichni smích)

L: Nene. ☺

I: Každý, kdo uvěří v Ježíše, se do něj nějakým způsobem zamiluje. Ale stejně jako tomu je v životě, zamilovanost časem vyprchá. Člověk se pár měsíců veze na nějaké vlně, a pak přijde realita.

L: To jsme zažili s manželkou. ☺

I: A teď, jak si zachovat tu první lásku, nadšení, když po čase zjistíš, že chození s Pánem není až tak jednoduché...

L: Je důležité si uvědomit, jestli to vůbec byla první láska. Je však také nutné být ve zdravé, funkční církvi. Chceme-li si udržet první lásku, nejde to bez církve. Když jsem se obrátil, neměl jsem církev, ale toužil jsem po takové, jako je ve Skutcích. U Karla Paly a Rudka Bubika jsem našel to správné prostředí. Odráželi Boží charakter, a to mě vzalo. Zažil jsem rodinné přijetí, nehrané, opravdové. Láska se pozná v praktickém životě a k tomu nám pomůže i okolí. Myslím si, že manželství je k tomu úplně ideální. ☺

I: Jak si tu první lásku udržet? Nebo jak se k ní vrátit?

L: Já to chápu podle verše ze Zj 2,4. Tam je takové hezké slovo „rozpomeň se, odkud jsi vypadl, odkud jsi klesl.“ Pokud jsme ji měli a byla to ta láska...

I: No, je otázka, zda jsme ji měli.

L: Není možné se zamilovat do Boha, aniž by se člověk zamiloval do Božího slova. Tam je rovnítko. Udržíš si ji tím, že stojíš ve Slo-

První lásku

První lásku dali v sázku pohodlní křesťané. To nás vždycky dostane, když zůstane zdánlivá v Bohu jenom záliba...

vě, sytíš se jím. Můžeme si Slovo číst, můžeme ho nechat na sebe působit, promlouvat k nám. Důležitý je i vztah k církvi, s čímž jsou někdy problémy. Církev je tělo Kristovo, ale je to nedokonalé tělo. Jsem Bohu vděčný, že církev má takovou ochrannou moc, jediné bratři a sestry nám mohou říct, že jsme trochu mimo. Obecenství v církvi je úžasná milost, jak to začneme zanedbávat, ďábel může přijít a první lásku začneme ztrácet. Za 33 let křesťanství jsem ani jednou neřekl, že církev je k ničemu. Kdo jsem já, abych se dotýkal Ježíšova těla? Církev patří Ježíši, a pokud On ji miluje, nemůžu si dovolit přepych ji nemilovat. Zkušenost ukazuje, že když lidé odejdou z církve, jejich horlivost a láska jdou dolů. Pokud ale setrvali, i když mohli prožít i nějaké ochladnutí, rychle se zase navrátili.

I: Co když si tu první lásku člověk neudrží, pak jede ze své síly a může vyhořet, ne?

L: Všichni ji máme, ale všichni ji můžeme ztratit. Také se mi to jednou stalo. Právě jsem byl v Anglii na konferenci na toto téma a říkal jsem si: „Bože, já už ji nemám.“ Měl jsem všechno, jenom to jediné ne.

Nedávno jsem si četl list do Filadelfie. Měli nepatrnou moc, ale zachovali jeho Slovo. To je ta láska, zachovávat jeho Slovo. Podle toho poznají, že milujeme Boha, když budeme zachovávat jeho Slovo. On nás miluje, na jeho straně chyba není. Někdy to lidé necítí. Hledají to, chtějí to zakusit, chtějí to ucítit, ale to není rozhodující. Rozhodující je, co je v listu pro Filadelfské. Bůh jim nic nevytýká, On moc dobře pozná, kdy ho milujeme a kdy ne.

J: Zjistil jsi, že první lásku nemáš, jak jsi ji zase získal zpátky?

L: Na konferenci se mě hluboce dotklo, když mi prorok Randy Warren 15 minut prokovoal. Bylo to tak přesné, to jsem ještě nezažil. Říkal, co jsem prožil, co zrovna prožívám, a věci do budoucna, které se všechny naplnily... Byl jsem starším, modlil jsem se za nemocné, studoval jsem dálkově teologii, ale vnímal jsem, že první láska je pryč. Činil jsem pokání, rozpomínal jsem se, „kde udělali soudruzi z NDR chybu“... Jedním z ukazatelů první lásky je i to, že když ji máš, chceš ji předávat dál, mluvit o ní s lidmi.

I: Tak to jsem ji tedy nikdy neměla... (všichni smích) Dobře, činil jsi pokání a jak pak vypadal prakticky tvůj další život?

L: No, musel jsem se vrátit na začátek...

I: Takže deset hodin čtení Bible... ☺

L: To už, žel, nešlo, byl jsem ženatý, měl děti a povinnosti. Myslím, že už nešlo tolik o délku čtení, ale o postoj srdce. Po celém dni v práci, kdy jsem slyšel jen samé negativní zprávy, jsem se doma začel do Bible a najednou přišel pokoj a radost. Boží slovo je živina, potrava, zdroj pokoje a lásky. Není možné žít bez Slova, aspoň dvakrát denně si čtu, jsem na modlitbách a čekám, že Bůh ke mně promluví.

I: A mluví?

L: Mluví. Každý den. Ještě se mi nestalo, že bych četl Slovo, a nic. Není to třeba pokaždé stejně silné, ale mluví. Náš život musí obsahovat milost Boží, lásku Ježíše Krista a obecenství Ducha svatého. Je to osvobozující, ochraňující. Když se láska vytratí, člověk už pak jede v náboženských kolejích.

Karel Pala říkával, že nejkrásnější dar je dar pokání, kdy si člověk uvědomí, že může znovu začít. Bylo to víckrát, nejen v Anglii, kdy jsem se ptal, dělám to ještě z lásky? Jak by to dělal Ježíš? První láska je, že miluješ Boha i lidi, a ty jsem často nemiloval. Dnes se snažím milovat lidi tak dlouho, než se mě zeptají proč.

J+I: Děkuje se za rozhovor.

—j+ib—

Chtěl jsem

Chtěl jsem, chtěl jsem tolikrát, třeba dneska například... Moc jsem chtěl být s tebou zas, jenže... ty jsi neměl čas...

Chci ve vašem shromáždění vidět radost ze spasení, chtěl bych, opravdu bych chtěl, ale nikdo nepřišel...

Možná bychom také chtěli, jen jsme lásku poztráceli...

Ilustrační foto

MESIÁŠ PODLE MATOUŠE

CLOVĚK MESIÁŠ BUH

Běda světu kvůli pohoršení

„A kdo přijme jediné takové dítě ve jménu mém, přijímá mne. Kdo by svedl k hříchu jednoho z těchto nepatrných, kteří ve mne věří, pro toho by bylo lépe, aby mu pověsili na krk mlýnský kámen a potopili ho do mořské hlubiny. Běda světu, že svádí k hříchu! Svody sice nutně přicházejí, ale běda tomu, skrze koho přijdou. Jestliže tě tvá ruka nebo noha svádí k hříchu, utni ji a odhod pryč; lépe je pro tebe, vejdeš-li do života zmrzačený nebo chromý, než abys byl s oběma rukama či nohama uvržen do věčného ohně. Jestliže tě tvé oko svádí k hříchu, vyrví je a odhod pryč; lépe je pro tebe, vejdeš-li do života jednooký, než abys byl s oběma očima uvržen do ohnivého pekla. Mějte se na pozoru, abyste nepohrdali ani jedním z těchto maličkých. Pravím vám, že jejich andělé v nebi jsou neustále v blízkosti mého nebeského Otce. Vždyť Syn člověka přišel spasit, co zahynulo. Co myslíte? Má-li někdo sto ovcí a jedna z nich zabloudí, nenechá těch devadesát devět na horách a nejde hledat tu, která zbloudila? A podaří-li se mu ji nalézt, amen, pravím vám, bude se z ní radovat víc než z těch devadesáti devíti, které nezabloudily. Právě tak je vůle vašeho nebeského Otce, aby nezahynul jediný z těchto maličkých.“ (Mt 18,5–14)

„Hospodinův anděl se položí táborem kolem těch, kteří se bojí Boha, a bude je bránit. Okuste a uziřte, že Hospodin je dobrý. Blaze muži, který se utíká k němu.“ (Ž 34,8–9)

Rád bych napsal něco hodně povzbudivého o tom, jak nám Bůh pomáhá, jak nás chrání a opatruje po vzoru Davidova žalmu (Ž 34). Text Matoušova evangelia v tomhle směru však příliš povzbudivý není. Popisuje věci hrozné, ale i povzbudivé. Pozastavíme se u obou z nich.

Nedávno jsem dočetl velmi užitečnou knihu *The Explicit Gospel*, ve které Matt Chandler a Jared Wilson napsali: „Vyhybat se věcem v Písmu jako hříšnost, peklo, zjevná Boží přísnost je modloslužebné a zbabělé. Pokud muž nebo žena, jež vyučují Písmo, mají obavy ti vysvětlit Boží přísnost, zradili tě. Milují víc své ego než tebe.“ Nelze než souhlasit s tímto výrokem. Člověk, který ti chce mazat med kolem úst, ti bude říkat jen příjemné věci, ale ten, kdo tě opravdu miluje, ti

Ohrožen je věčný život obou, toho, kdo padl do pasti, i toho, kdo past nalíčil.

řekne i varování, které potřebuješ znát, aby se ti nestalo něco zlého. Jako rodiče taktó jednáme s dětmi a je povinností toho, kdo vyučuje Boží slovo, aby se nezastavil před texty o Boží přísnosti. I apoštol Pavel nabádá římské křesťany, aby zvážili Boží dobrotu a Boží přísnost. S touhle optikou přistupme k úvodnímu textu.

Nemůžeme pohoršovat věřící

Bůh nedovolí, aby někdo sváděl nebo pohoršoval ty, kteří mu důvěřují. Jsou zde označeni jako „maličci“. Velice často se toto slo-

vo vykládá jako Boží postoj k dětem. Ano, Bůh děti chrání, a i Ježíš k nim má skvělý postoj, jak lze vidět i na jiných místech Písma. V tomto textu je ale řeč spíše o tom, o čem jsme hovořili minule – kdy Ježíš uzemnil učedníky slovy: „Pokud nebudete stejní jako to dítě, o Království ani neuvažujte.“ Nechtěl, abychom byli dětinští, ale abychom byli jako děti: důvěřiví, poslušní, vydaní Bohu, a hlavně abychom moc nepřemýšleli o svém společenském statusu. Tehdy, možná i dnes, se dětem dávali za příklad dospělí: „Buď pracovitý jako tvůj otec.“ „Buď moudrý jako tvůj dědeček.“ Ale Ježíš to otočil: „To VY si berete příklad z dítěte.“ O tom jsme podrobně mluvili minule.

Kdo je skutečně významný v hodnotovém žebříčku Království? Ti ponížení, zkroušení, ti, kdo jsou ochotni jít až na smrt jako Ježíš. To jsou ti maličci, ti jako děti. Nejsou to jenom děti, nejsou to jen nezralí křesťané, duchovní miminka, jak někdy říkáme. Nejsou to jen nově obrácení lidé. Ježíš má na mysli všechny opravdové učedníky, křesťany, kteří následují Ježíše Krista a věří v něj. Jsou to ti, kteří jsou na jednu stranu jako děti, ale zároveň rostou v Kristu do plnosti.

Pohoršení musí přijít

Pohoršení musí přijít, deterministicky řečeno. Jako by Ježíš připouštěl, že některé věci se musí stát, jako by se jim nebylo možné vyhnout. Není to čistý determinismus, či dokonce fatalismus, je to spíše realita. Ježíš upozorňuje, že vždy budou existovat lidé, kteří budou vzbuzovat pohoršení. S tím musíme počítat. Nemusíme to však být my, skrze koho to pohoršení přichází! I když pohoršení nutně budou, Ježíš chce za každou cenu dosáhnout toho, abychom to nebyli my, skrze koho pohoršení přijde. Běda světu kvůli pohoršení. Ježíš nenechává nikoho na po-

chybách, co se stane těm, kdo ubližují jeho věrným následovníkům...

Co je pohoršení?

Mezi řeckými výrazy najdeme slovo *skandalon*, což je množné číslo slova *skandalon*. Je použito opakovaně. V Novém zákoně slovo *skandalon* znamená způsobit něčí klopytnutí, často to znamená přímo pokušení, pokoušet někoho ke hříchu. Když způsobujeme, že někdo upadá do pokušení tím, že mu pomáháme nebo mu to usnadňujeme – je to vyjádřeno slovem *skandalon*. Může to

znamenat i překázení někomu v cestě za Bohem, může to znamenat hřích nebo urážení někoho tak, že se vzdálí Bohu. Vždy to ovšem znamená překážku, něco, co se postaví mezi člověka a Boha, co člověku brání v následování Krista, co způsobí, že se místo přibližování k Bohu od něj spíše vzdaluje. V Septuagintě, řeckém překladu Starého zákona, který vznikl ještě před příchodem Ježíše, je často použit jeden aspekt slova *skandalon*, jenž je v Novém zákoně použit spíše obrazně, a to je past. Když na vás někdo nalíčí past, vy do ní upadnete, vyjádří se to slovem *skandalon* (odtud i současný výraz *skandál* – něco, co způsobilo, že jste padli do pasti a jste na tom hůř než předtím). Chápeme, že *skandalon* znamená vytvoření pasti, pokušení, pohoršení, obecně řečeno, něco, jehož důsledkem je odvrácení člověka od Boha, ať vědomé, nebo nevědomé. Pohoršit neznamená pouze urazit, ale i to, že potom je člověk horší než předtím. To je pravý význam slova pohoršení a je vinou toho, kdo pohoršení – skandalon – způsobil.

Pohoršení – vážný problém?

Proč je to tak závažný problém? Kdyby se jednalo jen o to, že se někdo urazí, bude čtrnáct dnů trucovat a pak půjde dál, to by nevadilo. Problém je v tom, že jde o kategorii, která ohrožuje především život věčný. Jde jak o život toho, který pohoršení způsobil, tak toho, který byl pohoršen, který byl obětí pokušení. Ohrožen je věčný život obou, toho, kdo padl do pasti, i toho, kdo past nalíčil. Kdybychom tomu opravdu věřili, kdybychom si uvědomovali, že naše jednání vůči ostatním lidem může způsobit jejich povstání nebo pád, žili bychom své životy mnohem rozvážněji... Jejich pád představuje věčný pád, ze kterého se už nevzpamatují. Tím, co jsme způsobili, hrozí zatracení i nám. Lidé dnes moc na peklo nevěří. Kdyby věřili, jednali by jinak. Paradoxně to byl právě Ježíš, kdo v Bibli nejčastěji mluvil o pekle. Nikdo jiný, jen Ježíš, který nás tolik miluje! O přislosti Boží mluvil právě proto, že věděl, jak je důležité pochopit a udělat absolutně všechno k tomu, abychom se vyhnuli věčnému zatracení.

Možná cítíte určitý rozpor. Ježíš na kříži udělal všechno, abychom se vyhnuli věčnému zatracení. Bude-li vám někdo říkat – ty už pro to nemůžeš ani nemusíš nic udělat, uvádí vás do zmatku, do pasti. My totiž spasení, které nám Ježíš vydobyl na kříži, máme uvádět do praxe. Pokud skutečně věříme, že Ježíš za nás zaplatil cenu, aby nás zachránil před věčným zatracením a uvedl do vztahu s živým Bohem, pak to bude mít dopad na každý skutek, na každý žebříček hodnot, na každé naše jednání, na náš čas, na naši peněženku, na všechno, co se týká našeho živo-

ta. Pokud ne, jsme pokrytci nebo nevěříme, že to tak skutečně je. Nejde zde o „skutkařeni“, o získání spasení skrze skutky, ale o skutky, které jsou důsledkem opravdové víry v Ježíšova slova.

Dnes se najdou křesťané, kteří se s tím elegantně vypořádali... Tvrdí, že Ježíš zrušil Starý zákon tím, že naplnil všechny starozákonní požadavky, tudíž my už žijeme v Novém zákoně a ten Starý můžeme odložit. Jelikož Ježíš žil ještě v systému Starého zákona, můžeme tedy odložit i evangelia. Těmto lidem – a není to jen nějaká malá sekta, ale je to obrovská část církve 21. století evangelikálního a charismatického, žel, i letničního ražení – zbývají jen epístoly. Z evangelií přijímají pouze zaslíbení. Jenže celé Písmo, jak říká Boží slovo, je Bohem vdechnuté. Celé Písmo – jak hebrejské spisy Starého zákona, tak apoštolské spisy Nového zákona – je Bohem vdechnuté a je třeba, abychom je brali vážně a uplatňovali ve svých životech.

Ježíš zde používá opravdu děsivý obraz, aby zdůraznil, jak moc je nutné vyhnout se věčnému zatracení: člověku, který způsobí, že se někdo vzdálí od Boha, by bylo lépe, aby mu uvázali na krk velký mlýnský kámen. Neměl na mysli běžný kámen, kterým mohla mlít žena sama, ale ten, který museli pohánět dva oslíci. Taková představa byla pro tehdejšího Žida tou nejhroznější ze všech. Židé nebyli námořníci, jediné moře, které obhospodařovali, bylo Galilejské jezero. Středozemní moře pozorovali zdálky a bylo pro ně symbolem zatracení, hrozby a všeho nepoznaného. Trest utonutí s mlýnským kamenem na krku byl pro ně nejhroznější představou potupné smrti. (Nicméně při čtení

dějin církve vidíme, že například v Tyrolsku bylo v Dunaji utopeno mnoho lidí, kteří vyznávali Ježíše Krista. Vládní garnitura si myslela, že slouží Božím záměrům, když topila zbožné křesťany v Dunaji.) Ježíš říká, že by pro pohoršujícího člověka bylo lepší, kdyby jeho život skončil předčasně a raději potupným způsobem, než aby byl pohoršen jeden z maličkých. To je velice závažné! Cokoliv jiného, co se může člověku přihodit, je lepší než působení pohoršení, kvůli čemuž půjde do pekla.

Co je lepší než jít do nebe? Jít do nebe a vzít tam někoho s sebou. Je řečeno, že takoví lidé se budou skví jako hvězdy. Existuje ovšem i něco horšího než jít do pekla – nejít tam sami a celou věčnost žít s vědomím, že člověk vedle mě tu nemusel být, kdybych nezpůsobil jeho pohoršení, odpadnutí od Pána. Je to jen další hrůza, která čeká člověka ve věčném zatracení – být tam a vědět, že ještě dalšímu člověku k tomu pomohl.

Odlož všechno, co tě odvádí od Boha

Je lepší být radikálně omezen v možnostech než dovolit cokoliv, co by mě mohlo oddělit od Krista. V úvodním textu vidíme, že Ježíš opakuje část z Kázání na hoře: Svádí-li tě tvá ruka nebo noha, buď nemilosrdný. Ať je to cokoliv, co tě svádí, odsekní to, protože je lepší zůstat bez ruky nebo nohy, kterou jsi použil nevhodně. Jistě chápeme, že Ježíš zde používá hyperbolu (velkou nadsázku), že záměrně přehání, aby lidi upozornil, jak je důležité zbavit se všeho, co je svádí k hříchu a odvádí od Boha, protože je to může

„Člověče, tos nemusel sekat celou ruku, stačilo rozbít jenom ten mobil!“

stát věčný život. To je pravý význam jeho slov. Člověk, který by si odsekl ruku nebo nohu, nemusí nutně přestat hřešit, protože hřích je v mozku, v srdci. Ruka je jen poslušná část těla, která koná, co jí přikáže mozek. Platí to i o oku. Oko samo nevidí, jen přijímá signály. To, co vidí, je mozek. Poruší-li se zrakové centrum v mozku, člověk nevidí, i kdyby měl oči jako sokol.

Jeden z církevních otců, Órigénes, pochopil poučení o pohoršení tak, že se nechal vykastrovat. Při vši účtě k tomuto kroku, není to úplně to pravé naplnění Ježíšových slov. Naopak jde o skutečné žití v moci Ducha svatého, posvěcení života Duchem svatým, abychom nebyli pohoršením a abychom sami nepodlehli svodům, ke kterým vede naše hříšná přirozenost. Máme udělat cokoliv, abychom nezpůsobili pohoršení sobě ani ostatním. Nacházejí se lidé po setkání s námi blíže Bohu, nebo jsme je naopak od Boha svým jednáním vzdálili? Jedná se především o ty maličky, kteří věří v jeho jméno, kteří patří Kristu.

Je dobré položit si otázku, co musí pryč z mého života, abych neuváděl do pokušení sebe, své blízké ani ostatní lidi, kteří upřímně hledají Boha. Když se někdo uráží nad tím, že důvěřujete Kristu, když se vám posmívá, když je tím odpuzován, pak je to v pořádku. Pokud naše jednání uvádí do zmatku lidi, kteří upřímně věří Pánu Ježíši, měli bychom být ve střehu. Nechtějme se nechat uvrhnout do moře s mlýnským kamenem, ale raději do moře pokání. Chtějme hledat Boží tvář a řešení pro svůj život. Každý hřích, kterému podléháme pravidelně, jemuž otročíme, dřív nebo později vyplave na povrch a způsobí mnohé pohoršení. Proto je třeba, abychom vždy jednali včas, tehdy, kdy nám Bůh dává milost.

Pokud byl v tvém životě alkohol, z jehož závislosti tě Pán vysvobodil, stačí jedna sklenička a budeš v tom zpátky. Dábel je chytrý a přesně ví, jak na nás: Přece jsi svobodný křesťan. Ano, byl jsi alkoholik, ale nyní jsi svobodný, a proto můžeš sáhnout po pivu... Když se necháme obelhávat ďáblem, působíme pohoršení sobě i druhým lidem. V obou případech nám hrozí věčné ztracení. Nemá smysl si s tím pohrávat. I Noe, když se opil, pochopil, že tudy cesta nevede... Problém je, že lidé takovým způsobem často neuvažují. Padají do hříchu znovu a znovu a stále hledají milost u Boha. Pokud se něco stane opakovaným problémem, hůř a hůř se přichází k Božímu odpuštění a milosti. Je to jako rána, kterou po zahojení opakovaně rozdrásáte. Rána pak zhnisá, nezahejí se a hrozí celková sepse a smrt. Pokud je problémem alkohol, odsekní ho. Je lepší, abys vstoupil do Božího království bez alkoholu než vědět, jak chutná dobré víno, a nemít možnost účastnit se hostiny s tím

skutečně dobrým mesiánským vínem v Království.

Je to počítáč? Svede tě na jisté stránky a pak z toho máš špatné svědomí? Manželka jednoho bratra mi řekla, že každý večer vidí svého manžela sledovat pornografii. Jak se může někdo odvolávat na Krista, hledat Boží tvář a zároveň usínat s tím, že brouzdá po pornografických stránkách? Obelhává sám sebe. Je třeba s tím něco dělat, odseknout to. Vyhodit počítáč oknem.

Televize. Třeba se nedíváš na úplně hrůzy, ale pokud podléháš seriálům, které ti vnucují nesmyslné hodnoty tohoto světa, utni to. Dnes se nic netvoří jen tak pro zábavu, rafinovaně to slouží k ovlivnění myšlení dnešního člověka. Pokud se bez těchto věcí v televizi nemůžeš obejít, vyhoď ji.

Nacházejí se lidé po setkání s námi blíže Bohu, nebo jsme je naopak svým jednáním od Boha vzdálili?

Máš dobré zaměstnání, dobře tě platí, ale nutí tě ke hříchu? Jednou jsem to zažil, dokonce mě dali k soudu, protože jsem nechtěl přistoupit na jejich hru a chtěl práci opustit. Díky Bohu to dobře dopadlo. Pokud tě v zaměstnání nutí ke hříchu, má smysl z toho zaměstnání odejít. Bůh vám pomůže, a možná vám i požehná novým zaměstnáním. Ale i kdyby ne, je lepší být nezaměstnaným, který nehřeší, než mít vlivnou pozici, hodně peněz, ale žít v hříchu a být pohoršením nejen pro svůj věčný život, ale i pro ostatní.

Pokud jsou lidé ve zmatku z tvého způsobu podnikání a jednání, vzdej se toho, zaměstnej se a buď dobrým zaměstnancem tam, kde se budeš moci modlit, přemýšlet o Božích věcech, i kdybys montoval nějaké šroubky. Je to daleko lepší než být podnikatelem, který má velkou firmu, ale je pohoršením.

Vzdělání. Pokud ti vzdělání působí, že se tvoje víra v Boha vytrácí, pak jsou dvě možnosti. Je lepší být nedovzdělaný v Božím království než být největším vzdělavcem, mít tři Ph.D. a skončit v pekle. Jaký bude užitek z titulů v ohnivém jezeře? Diplomů tam shoří! Nikdo vám nebude věřit, že jste dokázali to nebo ono, protože tam nebude věřit nikdo nikomu. Tam bude Otec lži a jediným komunikačním prostředkem bude lež.

Je moje jednání moudré?

Položili jste si někdy otázku, kolika lidem jsme svým nemoudrým a tělesným jednáním způsobili zmatek v hlavě a v srdci ohledně našeho Pána? Je mé jednání moudré? Neuvažím přílišným zdůrazňováním své svobody lidí do zmatku s následným padnutím

do hříchu? Lidé totiž nemohou vidět Krista, ale Kristovy křesťany ano. Pomáhá jim to najít ve svém životě Ježíše?

Proč se mít na pozoru?

V 10. verši je napsáno: „Dejte si pozor, abyste nepohrdali žádným z těch maličkých, říkám vám totiž, jejich andělé v nebesích neustále hledí na tvář mého nebeského Otce.“ Jestli existuje nejvíce fascinující a zároveň nejvíce záhadné Ježíšovo vyjádření, pak je to tento verš. Vy tady dole pohrdnete jedním z nejmenších učedníků Pána Ježíše, jelikož se vám zdá, že ten člověk nedělá žádnou důležitou službu, nic neví, když mluvíte o biblických principech, hledí překvapeně a nechápe, beztak do sbírky peníze nedává, zkrátka kdyby ve sboru

nebyl, nic hrozného by se nestalo. Pohrdáte tím člověkem a teď si představte, že Ježíš říká, když se dotknete jednoho takového maličkého, měli byste si uvědomit, že jeho anděl stojí a hledí na Boží tvář. Nejde z toho usoudit, a ani zbytek Písma to nepotvrzuje, že každý člověk má, jak mnozí věří, svého strážného anděla. Bible to tak nevyučuje. Ovšem Bůh vidí to pohrdání, kterého se daný člověk dopouští vůči jeho dítěti, a anděl jen čeká na Boží pokyn, aby šel a řešil tu situaci. Andělé jsou připraveni, a je-li třeba, aby celý tábor andělů ochránil Boží dítě, toho maličkého, Bůh bez váhání vydá příkaz. Když si uvědomíme, že každý, kdo doufá v Hospodina, má obrovské zastánce v nebi, kteří stojí před trůnem svatého Boha připraveni okamžitě zasáhnout v jeho prospěch, je to fascinující, ale zároveň nás to vede k tomu, abychom se vzpamatovali a uvědomili si, že lidi nelze snižovat, jednat s nimi pohrdavě. Anděl toho člověka hledí na Boží tvář, je v přímé Boží přítomnosti, ve slávě a svatosti Božího trůnu, je připraven se ho na Boží pokyn zastat.

Ježíš svá slova myslí vážně. Když říká, že jsou to andělé, kteří stojí před Boží tváří připraveni zasáhnout ve prospěch každého člověka, je třeba mít se na pozoru a vědět, s kým máme tu čest. Ti lidé se nám zdají obyčejní, ale nikdo, kdo má toho nejmocnějšího zastánce v nebi, není obyčejný. Jednáme-li s vlivným člověkem, máme se na pozoru a snažíme se jednat s patřičným zohledněním toho faktu. A každý člověk v Kristově těle má toho nejmocnějšího zastánce, kterého si jen dokážete představit. To nemluví o Kristu, „jen“ o andělovi, který je připraven zasáhnout.

Často nešetrně mluvíme o Božích dětech. Díváme se na ně s despektem. Jsme unaveni jejich věčnými chybami. Víme, že ne každý, kdo si říká křesťan, je opravdovým Ježíšovým následovníkem. Dáveme si však pozor na to, co říkáme o Božích dětech.

Andělé jsou v Bibli ukázáni zastřeným způsobem. Co o nich víme z Bible, stačí na to, abychom z nich měli respekt. Hebrejské slovo *malak* znamená posel, poslaný od Boha, a víme, že to jsou skutečně bytosti, které dokážou použít nesmírnou Boží moc k naplnění Božích záměrů. Andělé ovšem nemáme vyhledávat, nemáme je uctívat. Varujeme se toho, abychom anděly uctívali nebo se k nim modlili. Neučte děti tu modlitbu Andělíčku, můj strážníčku. Za prvé ta zdrobnělina zní hrozně, člověku vyvstane před očima nahatý barokní andělíček. Andělé opravdu vypadají jinak.

Když jsem byl mladý, jednou jsem se s andělem setkal. Tato zkušenost mě nadlouho ovlivnila a způsobila velkou bázeň. Nemáme uctívat anděly, nemáme se jim klanět ani je vyhledávat. Když Bůh rozhodne, že za vámi pošle anděla, a ten se vám zjeví, je to v pořádku, ale to neznamená, že od té chvíle máte hledat andělskou přítomnost, a ne Ježíšovu tvář. Dnes je spousta knih, které křesťané napsali o andělech a svých zkušenostech s nimi. Andělé jsou služebníci, jak říká list Židům 1,14. Jsou to pouze duchové posílání sloužit těm, jimž se má dostat spásy. Jsou těmi, kdo zasahují ve prospěch malíčkových, pokorných, vydaných Pánu na život i na smrt. Neznačená to, že každý má svého anděla, který za ním chodí. Fakt, že anděl stojí před Božím trůnem, neznačená, že bude cupitat vedle vás, ale jak říká zmíněný žalm: Hospodinův anděl táboří kolem těch,

kdo se ho bojí. Když je třeba, je tu tábor Boží.

Jednou se Boží prorok Eliša a jeho sluha dostali do obležení nepřátelským vojskem, jak o tom čteme ve Starém zákoně. Sluha vstal dříve, vyšel ven a s hrůzou sledoval vojsko, které se na ně řítilo. Probudil proroka, vysvětlil mu problém a Eliša odvětil: „*Neboj se, protože s námi je jich víc než s nimi.*“ Potom se Eliša modlil: „*Hospodine, otevři mu prosím oči, aby viděl!*“ Tu Hospodin otevřel mládenčí oči a on uviděl horu plnou koní a ohnivých vozů okolo Eliši. (2Kr 6,16–17) Mládenec najednou uviděl duchovní realitu, že Boží vojsko kolem nich bylo mnohem početnější než nepřátelské, a měl obrovský duchovní zážitek, to duchovní „Aha! Tak se věci mají.“ Prorok říká: Je mocnější ten, který je s námi, než ten, který je s nepřáteli. Oni si jen myslí, že jsou silnější. Silný je ten, kdo doufá v Hospodina a jehož anděl stojí před Boží tváří, připraven kdykoli zasáhnout v jeho prospěch. Je skvělé mít Boží vojsko na své straně. Ovšem běda, když musí zasáhnout v náš neprospěch.

Jeden anděl zhoubce zahubil v jednom incidentu ve Starém zákoně 185 tisíc mužů. „*Tehdy vyšel Hospodinův anděl a pobil v asyrském táboře 185 000 mužů. Ráno vstali, a hle – všude samé mrtvolky!*“ (Iz 37,36) Stejně to čteme i ve 2Kr 19. Stačil jeden anděl, který se prošel táborem, a 185 000 mužů leželo mrtvých. Takoví andělé se dokážou zastat i nejmenšího následovníka Ježíše Krista. Na ochranu Ježíše bylo připraveno 12 legií andělů. To byla moc, kterou si ani nelze představit. Jinde čteme o tom, jak anděl zavřel tlamy smečce lvů, což způsobilo, že ty tlamy pak otevřeli proti těm, co kuli pikle proti jednomu Božímu dítěti (Danielovi). V Novém zákoně anděl ote-

vřel zamčené brány věznice a vyvedl jedno Boží dítě na svobodu, což v důsledku zapříčinilo popravu těch, kdo se podíleli na Petrově zatčení. Vždycky jsem přemýšlel, proč Bůh dopustil, že ty vojáky popravili. Neuvědomili si totiž, jak obrovského zastávce má ten muž, kterého hlídali ve věznici a jehož anděl stojí před Hospodinovou tváří a je připraven zasáhnout. V hodinu H tento anděl přišel a vyvedl Petra na svobodu. Církev, která se za něj úpěnlivě modlila, měla problém uvěřit, že se to opravdu stalo, protože věděli, jak dal Herodes setnout Jakuba. Jeden anděl!

Vzpomínám si, jak nám táta vyprávěl o našem dědovi, který sloužil někde daleko na východě. V jedné vesnici musel vždycky projít dlouhou cestou hlubokým lesem. Když se tam potom obrátil jeden člověk, začal vyznávat, že byl členem lupičské bandy, která v tom lese přepadávala lidi. Chtěli přepadnout a oloupit i našeho dědu, byli na něj našťvaní, že obrací lidi z vesnice. Nikdy k tomu nedošlo, neboť vždy, když se na něj chystali, s ním šel nějaký udělaný chlap.

Ne vždy musíme vědět, ne vždy si musíme být vědomi toho, že nás andělé chrání. Většinou si toho vědomi nejsme. Díky Bohu za to, že jeho ochrana, když se On rozhodne nás chránit, funguje.

Prosme Pána, aby nás zmocnil skrze svého svatého Ducha, abychom jednali vždy tak, aby ti mocní ochránci, které On posílá svým svatým rozhodnutím, nás mohli skutečně chránit. Modleme se také, aby nám Bůh dal moudrost, jak jednat ve svém životě, abychom nepohoršovali jiné a abychom se ani my nevzdálili od Boha.

Bohuslav Wojnar
AC KC Český Těšín

(přepis kázání, zkráceno, upraveno)

CHCETE V ŽIVOTĚ ZMĚNU?
NOVÝ VÍTR DO PLACHET?
PŘIHLASTE SE DO KURZU
KAIROS!

KAIROS:
VZDĚLÁVÁ
INSPIRUJE
VYBÍZÍ
MOTIVUJE

MOBILIZUJE CELOU CÍRKEV, ABY SE
NAPLNO ZAPOJILA DO VELKÉHO POSLÁNÍ
A POSTAVILA ZÁCHRANU ZTRACENÝCH
DO CENTRA SVÉHO DĚNÍ.
(MAT. 28, 19 -20)

KAIROS NENÍ BĚŽNÝM KURZEM, ALE
PŘEDEVŠÍM SETKÁNÍ S BOŽÍM SRDCEM
BIJÍCÍM PRO ZTRACENÉ.

Kairos

BŮH, CÍRKEV A SVĚT

„JSME POŽEHNÁNI, ABYCHOM SE STALI POŽEHNÁNÍM PRO DRUHÉ.“

Změnil můj pohled

Když nám předávali kurz Kairos, abychom ho rozjeli v naší zemi, řekli nám: „Jestliže k vám na kurzu Pán Bůh nebude mluvit, skončete.“ Zúčastnil jsem se už asi šesti kurzů a Pán Bůh vždycky mluvil. A nejenom ke mně, ale i k účastníkům, dokonce i k těm, kteří upřímně přiznali, že se jim na Kairos vůbec nechtělo. Na konci každého kurzu se ptáme účastníků, zda litují, že kurz absolvovali. Odpovědí je téměř vždy horlivé ne.

I když se každého kurzu účastnil někdo, kdo pak vyjel na misii, není to je jeho primárním cílem. —jb—

Nechejme promluvit účastníky

- Kairos neskutečně změnil můj pohled na misii. *Gabriela*
- Kurz Kairos je jako závan Ducha svatého, který vrací lidi znovu do náruče Boha. *Robert*
- Jsem nadšená, že jsem mohla vidět velké Boží srdce z takového úhlu, jaký jsem si dosud neuvědomovala. *Eva*
- Jsem nadšená, budu to všem vřele doporučovat. Každopádně mě to znovu nakoplo. Lépe rozumím tomu, jak to Bůh zamýšlel již od počátku. *Ilona*
- Myslím si, že kurz není pro misionáře. Je pro každého, kdo se chce nazývat křesťanem. Kairos totiž nejde v pravém slova smyslu o misii. Kurz se zaměřuje na smysl existence církve na zemi. Kairos z vás neudělá misionáře. Kairos vám dá možnost kriticky se podívat a přehodnotit si věci, kterým věříte. A pro ty, kteří se nebojí si udělat pořádek v náboženském nánosu prachu na své teologii, nabídne pročištění vlastní duchovní optiky. Jsem rád za vysokou míru kritického pohledu. Jsem vděčný za nedogmaticnost a značný tlak na vlastní sebereflexi a porozumění Božímu slovu. Dlouho jsem neabsolvoval něco, co by mě tak konstruktivně provokovalo, jako kurz Kairos. A přestože cítím, že je moje „recenze“ až příliš sladká, musím vyseknout poklonu organizátorům. Už jsem toho zorganizoval dost, a tak si mohu dovolit vám říct, že máte můj respekt! *Jakub*

Týká se to každého z nás

V lednovém editoriale jsem psala, že se na misii nechystám. Manžel však projevil přání, abych se zúčastnila misijního kurzu Kairos, lepší prý neexistuje... Nebyla jsem z toho dvakrát „urvaná“, ale když si to přál a lednový Kairos probíhal v našem sborovém domě v Olomouci, nemohla jsem odmítnout.

Musím uznat, že kurz je to opravdu dobrý. Není to klasická „nalévarna“, nesedíte celé dny se sešitem v ruce. Kurz je vysoce akční a rozhodně není nudný. Je koncertem nejrůznějších aktivit (ty však zvědavým čtenářům nemůžeme, přímo nesmíme prozrazovat!), které neustále opakují hlavní motiv: celé Písmo je jedná velká misie a každý z nás máme svůj úkol na misijním poli, ať chceme, nebo ne! Rozhodně jsem svou účastí na kurzu neprohloupila. Pokorně přiznám, že mi to „něco dalo“. Mohla jsem si uvědomit a přijmout pokoj v tom, že klasický misionář ze mě skutečně nebude, nemám na to totiž povahu. Zato ale vidím jistou možnost, jak přispět svou troškou do mlýna Velkého poslání. Od ledna mou mysl zaměstnává určitá myšlenka, kterou předkládám Pánu, jestli to opravdu je jeho nápad.

Po Kairosu mě Moravští bratři, ale i dnešní misionáři nejen z naší církve fascinují ještě více. Hluboce smekám přede všemi, kteří dokážou opustit svou rodnou hroudu, překročit práh své komfortní zóny a vydat se do neznáma. O některých z nich jsme už na stránkách ŽuK referovali. A Zuzka Sedláčková je další...

Zuzku znám už dlouho, z dob, kdy jsme jezdili do Lysé nad Labem s Jorgem Garcíou z Argentiny. Tenkrát začínala pracovat jako sborová misionářka v blízkém městě, Sadské. Myslím, že tomu už je tak minimálně 12 let. Nyní se postupně připravuje na předání této služby a následně na dlouhodobý misijní výjezd do Afriky. Ale. Od povolání Pánem až k realizaci a definitivnímu výjezdu vede cesta dlouhá, prošípaná různými semináři, kurzy a krátkodobými výjezdy. V neposlední řadě je třeba také získat finance... —ib—

„Dobrořeč, má duše, Hospodinu, celé nitro mé jeho svatému jménu! Dobrořeč, má duše, Hospodinu, nezapomínej na žádné jeho dobrodini!“ (Ž 103,1–2)

V listopadu 2018 jsem absolvovala misijní kurz Kairos v Havířově, což prohloubilo mou vizi stát se misionářkou v Africe. Kurz byl pro mne velkou inspirací a posunem dál – jak v praktických věcech v práci sborového misionáře v Sadské, tak v dlouhodobém přemýšlení o zahraniční misii v Africe. Pán Bůh tam ke mně osobně dost mluvil. Duch svatý mi (roky předtím) opakovaně kladl na srdce, abych se připravila, a já jsem přemýšlela, jaké konkrétní kroky podniknout. Jeden z nich se týká oblasti intenzivního studia cizích jazyků – delší dobu se věnuji angličtině, francouzštině a od léta i svahilštině. Modlila jsem se, co dál.

V dubnu 2019 jsem navštívila Nehemii a probrala s Cáskovými možnosti spolupráce

s Nehemii. Dostala jsem příležitost zúčastnit se kratší podzimní misijní cesty do Etiopie a Tanzánie, vidět jednotlivé projekty, jež tam česká církev podporuje a ke kterým bych se případně mohla v budoucnu připojit.

Pracuji jako lektorka angličtiny a češtiny pro cizince, částečně pro jednu velkou pražskou jazykovou školu, částečně pro Univerzitu Karlovu a částečně soukromě. Předběžně to vypadalo, že náklady na cestu by mohly být kolem 30 tisíc Kč. Odpuštím-li si nové oblečení, dovolenou, více se uskrovním, budu hodně šetřit a opravdu hodně pracovat – vezmu kurzy i o letních prázdninách, měla bych zvládnout našetřit potřebný obnos. Po modlitbě a úvaze jsem se rozhodla, že do toho jdu. Za finance jsem se modlila nejen já, ale i mnoho mých blízkých.

Jak to celé probíhalo?

Při pohledu zpátky nevycházím z údivu, z jakých zdrojů a v jakém načasování mi Pán Bůh různé dával peníze, abych mohla

včas hradit potřebné výdaje: očkování (těch bylo osm a stála kolem deseti tisíc), zálohy na letenky, víza, soukromé lekce svahilštiny, na které jsem docházela od začátku července do poloviny října, antimalarika a další nutné léky do cestovní lékárníčky, peníze na výměnu, vhodné oblečení do Afriky (dlouhé sukně) a mnoho jiného.

Vícekrát se stalo (a mnozí jste v tom byli osobně Božím nástrojem), že za mnou někdo přišel s různě velkým obnosem s tím, že to mám na výdaje s Afrikou a že tímto způsobem chce požehnat misii. Někdy mi na soukromý účet přišly peníze i od sourozenců z jiných denominací, které třeba ani úplně osobně neznám, ale kteří se o mé chystané cestě dozvěděli od našich společných přátel.

Popravdě všechno nebylo jen růžové... Během toho půlroku jsem čelila mnohým tlakům i finančním stresům – např. jsem musela neplánovaně a opakovaně řešit (a znovu financovat) zednické práce na špatně „re-novovaném“ balkoně, nájemníci v pronajatém bytě přestali platit nájem. V září odešli úplně, čímž mi vypadlo několik měsíčních částek za nájemné, které tvoří podstatnou část mého rozpočtu; navýšily se mi náklady na zdravotní péči, což bylo nutné řešit ne-

odkladně, v jednom z mých zaměstnání mi dali jen dvě třetiny hodin z původně přislíbených... Bylo to zkrátka dobrodružné, napínavé a místy jdoucí dost na dřevě.

Nezastírám, že s tím neplatičem to byl pro mne velký stres, protože když s něčím na základě domluvy počítáte, a pak je zčistajasna vše úplně jinak, není to úplně snadné. Inkaso je třeba platit stále... Ale Pán se postaral. Pan makléř z reality mi v rekordní době osmi dní sehnal nové nájemníky – pákistánskou rodinu. Žasla jsem nad Boží dobrotou, odlétali jsme v pondělí 28. října a já mohla dva dny před tím podepsat smlouvu o novém pronájmu. Uf! Jak se říká, spadl mi kámen ze srdce a děkovala jsem Pánu Ježíši. Navíc Pákistánci tedy opravdu běžně nepotkávám a vzhledem ke Kairosovi a nezasaženým skupinám mne fascinuje, že mi Bůh posílá do cesty právě takovou rodinku. Kéž bych pro ně byla požehnaním.

„Megasvědectví“ na závěr: Týden před naším odletem se konalo v Čáslavi nedělní celooblastní setkání sborů Východočeské oblasti. Dva večery před tím jsem v určitých věcech Pána Boha neposlechla a neobstála, z čehož jsem následně činila pokání. Byla jsem hodně unavená, ale místo spánku jsem se dívala na hloupé filmy, v hlavě řešila minulost a ani jeden z těch večerů jsem neprožila k Boží slávě. To mě nijak nectí. Hřích je vždycky hnusný, ať má jakoukoliv podobu. Kdybych byla neslábila čtyřem lidem, že je na celooblastní shromáždění svezu autem, nejradiji bych nikam nejela. Bohu jsem říkala i něco v tom smyslu, že je mi líto, že hřeším, a že nevím, jestli si mne může ještě používat jako misionářku...

Na bohoslužbě jsem vnímala Boží jednání i to, že se mnou počítá. Tedy vlastně požehnaní jsem vnímala už při řízení do Čáslavi. ☺ Po bohoslužbě mi jedni manželé předali červenou obálku s tím, že je to od Boha, a ať ji otevřu až doma pěkně v klidu. Poslušně jsem ji tedy otevřela až doma a nevěřičně jsem z ní vyndávala dvoutisícikorunové bankovky jednu po druhé... Celkem to dělalo 22 000 Kč! Vůbec jsem tomu nemohla uvěřit. Dlouho jsem ležela na koberci tvář k zemi, plakala a byla přemožená Boží milostí. Doted to absolutně nechápu... Vždyť Nebeský Tatínek,

když ten dar chystal, dobře věděl, že ty dva večery před tím ze mne nebude vůbec mít radost. Dostala jsem ale milost lekce marnotratného syna, Davida po pádu s Batšebou a mnoha dalších – že Ježíš vzdaluje naše přestoupení tak daleko, jako je východ od západu, a ještě k tomu požehná. Prostě milost!

Byla to strašně silná lekce i v tom, že částka přesně odpovídala posledním potřebným financím na výměnu 650 USD a 250 euro, které jsem chtěla vézt s sebou. Podle bankovního kurzu ten den to bylo téměř zcela přesně (bylo to trochu víc než potřebná částka). Přitom dárce nemohl nikterak vědět, že potřebuji právě tolik. Kéž bych Bohu dokázala důvěřovat i ohledně ostatního, co hluboko mé duše moc bolí a kde si dělám starosti, protože vidím jen tmou místo naděje...

Na poslední rok asi nikdy nezapomenu. Žasnu i nad tím, že i když ve finále celkové náklady přesáhly 50 000 Kč (hodně to navýšila např. ta očkování), Pán Bůh se o vše vždycky včas postaral. Vidím, že mě opravdu dobře zná, protože kdybych na začátku dubna slyšela, že cesta bude stát tolik, neměla bych odvahu do toho jít, jelikož mi bylo jasné, že tolik peněz za půl roku nikdy nenašetřím. A opravdu – já je nenašetřila, ale Ten, kterému patří veškeré zdroje, už měl korunky na všechno připravené...

Haleluja. Jsem vděčná, že pro Hospodina není nic nemožné.

PS. V prosinci, když jsem se pár týdnů po návratu domů radovala, že jsou všechny výdaje splaceny, a modlila se s vděčností, že se Pán Bůh o mne postaral, se mi rozbito auto... Postupně se ukázalo, že se oprava vyšplhá ke třiceti tisícům. Hmm, no řekněte, která žena by si nepřála sama sobě pod stromeček nadělit novou spojku, přední blatníky, olej do motoru či nové zadní silentbloky? ☺

Zuzana Sedláčková
AC Lysá nad Labem, Sadská

Ráno před prací se s manželem modlíme a přemýšlíme nahlas, jak to s tou misí máme...

I.: Pro misii jsem zcela nevhodný kandidát. Nemám potřebnou lásku k cizím lidem a netoužím se nějak družit.

J.: A misie je právě budování dlouhodobých vztahů.

I.: Na to nemám buňky, ale můžu to jistit z dálky třeba modlitbami. Ale stejně, vždycky mě fascinovali Moravští bratři... Vypravili se někam do pryč a své věci místo v kufru vezli v rakvi, neb tušili, že se domů už nevrátí.

J.: No vidíš, i ty rakve jim někdo musel vyrobit... To může být tvůj úkol na misijním poli... ☺

–j+ib–

Jak jsem to mohla přežít?

„Zase odešel hrát. Pokolikáté už? Co budeme dělat? Zbydou peníze na zaplacení složenek a dětem na studia? Jak to všechno udělám...? Pane, pomoz, prosím!“

Moje maminka byla evangelička, snažila se mě nějakým způsobem vést k Pánu, trochu jsme se doma modlily, trochu jsme si něco četly. Do kostela v Chebu bylo opravdu hodně daleko...

V roce 1970 jsem se vdala a více než rok jsme bydleli v pohraničí. Tam to nebylo dobré, tak jsme se časem, na přání manžela, přestěhovali na Moravu, blíž k jeho rodině. Zakotvili jsme u Blanska.

Manžel byl katolík, proto jsme chodili do kostela, i naše čtyři děti jsme vedli po katolicku. Když dcery odrostly, odešly na studia a dvě z nich se nějakým způsobem dostaly k Pánu. Jedna chodí do AC Hodonín k Bohuši Cupalovi, druhá poznala Pána skrze misionáře, co se objevili u nich na gymnáziu. Byla jsem věřící, ale až moje dcery mě přivedly k živé víře v Pána Ježíše. Doporučovaly nám oběma, abychom četli evangelia, ale manžel ne, na to byl dost „tvrďák“. Dcera mě i vodila do církve v Brně. Moc se mi tam líbilo. Začala jsem poznávat, že pravé křesťanství je úplně jiné než to kostelové. Lidé byli nadšení, radostní a krásně mě přijali... Nutno podotknout, že jsem se obrátila až po revoluci.

S převratem přišla svoboda a nebývalé možnosti, všechno bylo dovoleno. Manžel, jak občas navštívil nějakou tu hospůdku, objevil kouzlo výherních automatů. Je velmi soutěživý, a tak se s vervou pustil do boje s automaty, až se na hraní stal závislý. To byla pro mne i pro rodinu úplná zkáza. Jeho závislost se stupňovala, dokázal prohrát všechno. Po operaci oka měl částečný invalidní důchod, ze kterého nám moc nezbyvalo na živobytí a studia našich čtyř dětí.

V církvi jsme za něj vedli duchovní boj, modlili jsme se a postili přes dvacet let. V 65 letech, dneska mu je 71, mu to v hlavě udělalo „cvak“ a přestal úplně hrát. My jsme nechápali, ale byli jsme Pánu Ježíši neskutečně vděční za zázrak osvobození ze závislosti.

Můj muž sice ještě svůj život Pánu Ježíši nevydal, ale modlíme se dál. Všechno přijímá, společně si čteme, občas jde s námi i do církve. Byl by býval s námi i na Duchovním soustředění, kdyby satan nezaútočil na jeho zdraví. Museli jsme mu zavolat záchranku a po všech vyšetřeních to vypadá

na nedomykavost chlopně. Opět další téma k modlitbám.

Děkuji Pánu Ježíši za nový život, za milost, že se mi dal poznat i za vysvobození mého muže ze závislosti. Když se tak dívám zpátky, kladu si otázku, jak jsem to všechno mohla vydržet. Dnes už vím, že jen díky Bohu, který má plán s celou mojí rodinou. Jsem vděčná, že od něj mohu čerpat sílu.

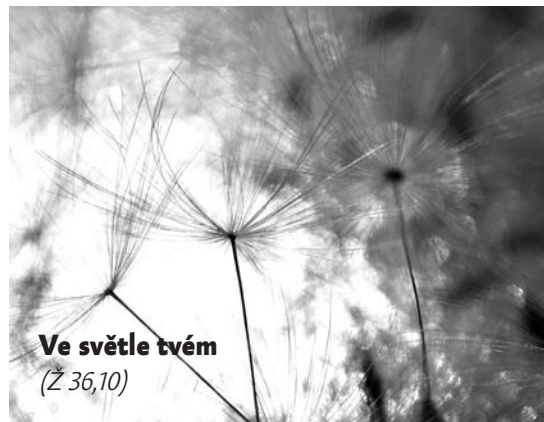
Milena

Daruvar 2019

- V roce 2019 jsme zakončili čtvrtý rok výpomoci letničnímu sboru v Daruvaru.
- Podnikl jsem pět třídenních výjezdů a jeden měsíční výjezd. Celkem jsem v Daruvaru strávil 138 dní.
- Ke Kristu se obrátilo 5 lidí.
- V červnu proběhl první vodní křest manželského páru, který se hned zapojil do sborového dění.
- Po letech se do sboru vrátily sestry Slavice a Roberta.
- Manželé Franklinovi (Velká Británie) v dubnu deset dní prorocky sloužili v pěti sborech v Chorvatsku.
- Účastnili jsme se první konference pro zahraniční misionáře, kteří slouží v letniční církvi v Chorvatsku.
- V srpnu u nás sloužil tým z našeho havířovského sboru.
- V říjnu přijel tým z Olomouce, proběhly přednášky ve škole a dvoudenní pouliční evangelizace.
- Na shromáždění, které máme 3x týdně, přichází přes patnáct lidí.
- Zavedli jsme setkávání starších sboru, mluvíme o věcech sboru, o tom, co nás těší či trápí, plánujeme akce a navzájem se modlíme.
- Sloužíme sborovníkům a lidem ve městě.
- Jsem vděčný Bohu za tento rok, zase posunul naši službu k daruvarským lidem o kousek dále.

Díky moc za vaše modlitby a podporu. Mějte se dobře a buďte s Bohem.

Vašek Bednář
AC Havířov

Ve světle tvém
(Ž 36,10)

Tápání soumrakem světlo je zastřené jen stíny tancují, chladné a studené šerosvit zůstává přes náznak svítání k jistotám daleko, přítmi je zahání.

Ke vstupu do světla jen chtění nestačí rukou, když rozsvítíš, Boží se potlačí mocná je vydanost, ne vůle vzepětí ztemnělá zákoutí jasně se vzápětí.

Světlo již rodí se, lucerny pohasnou poznání zjevuje skutečnost překrásnou v zalitém prostoru netřeba tázání zjevení nahradí veškerá kázání.

Jen v světle od tebe, světlo své vidíme studnici života, jistotou chodíme v paprscích zjevení srdce je dotčeno pokorně vyznává, Slovo je spatřeno.

Hledání u konce, světlo již panuje pokoj se rozlévá, nad nitrem kraluje otázky zmizely, odešlo tápání průzračná vydanost Světlu již nebrání.

Báseň a foto: Jiří Malý, AC Hlinsko

Cesta ke smíření

Lednové modlitební setkání pro ženy by se dalo popsat jako cesta za dobrodružstvím. Přípravy doprovázela nejistota, jelikož rozsáhlé přestavby kolínské modlitebny AC se poněkud protáhly, nicméně se podařilo, abychom v sobotu (25. ledna) přivítali první návštěvníky v prostorách vonících novotou.

Jako téma jsme tentokrát zvolili *Cesty ke smíření*. Již delší dobu jsem přemýšlela, jakým způsobem bychom mohli podpořit hospic AC Křídla. Hovořit o umírání, doprovázení, bolesti, ztrátě, ale i naději a smíření se nedá pokaždé. Je potřeba k tomu vytvořit vhodný kontext, jakousi půdu, která vytvoří bezpečný prostor. Proto se celý program zaměřil na hledání smíření (hledání cest) v různých oblastech – např. smíření mezi generacemi, smíření v manželství, smíření ve zdraví i nemoci, smíření a odpuštění v životě, služba městu aj. Mezi řečníky jsme přivítali Janu Kozicovou, Andreu Morrisonovou, Lidku Pohankovou a biskupa Martina Moldana. Jeho témata se týkala vztahu církve a státu, po pravdě – kompetentnějšího člověka bychom asi nesehnali a témat ke smíření

je v této oblasti také dost. Ve chválách nás vedla Maruška Tesárková, její hudební talent a cit pro Boží přítomnost vytvořil v provizorních technických podmínkách příjemnou atmosféru.

Za všechny semináře zde zmíním alespoň jeden, týkající se odpuštění a smíření v našem životě: „Často se v církvi modlíme za jednotu a víme dobře, že je to správné. Vždyť je to Boží vůle, aby v Božím lidu převládala jednota. Ježíš se před svým zatčením modlil: „*Neprosím ale jen za ně. Prosím i za ty, kteří ve mě uvěří skrze jejich slovo. Ať jsou všichni jedno, jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, ať jsou i oni jedno v nás, aby svět věřil, že jsi mě poslal. (...) aby byli jedno, jako my jsme jedno. Já v nich a ty ve mně, aby byli dokonale jedno a aby svět poznal, že jsi mě poslal a že jsi je miloval, jako jsi miloval mě.*“ (J 17,20–23 B21) Božím plánem je, aby jeho lid žil v jednotě. Pak je ovšem na místě otázka: Proč tuto jednotu mezi sebou neprožíváme více? Jednou z odpovědí může být, že mezi Božími dětmi není odpuštění a smíření. Je potřeba si uvědomit, že cesta k jednotě vede právě skrze odpuštění a smíření. Bez těchto kroků nemůžeme do-

jit jednoty, jakou Bůh pro nás zamýšlel. Co nám tedy brání ve smíření? Je to nedůvěra? Strach? Stud? Nebo prostě neochota, že už nechceme zažít další zklamání? Ale důležitější otázkou v tom všem je – co chce po nás Bůh? Ten, který nám nabídl odpuštění a smíření, když jsme byli ještě hříšní. Jenom skrze kříž Ježíše Krista máme odpuštění a smíření s Bohem a jenom skrze kříž Ježíše můžeme odpuštění a smíření nabídnout dalším.

Smíření je něco, co následuje po odpuštění. Můžeme někomu odpustit, ale pak Bůh chce, abychom šli dál, abychom tomu člověku nabídli smíření.

Boží cesta ke zdravým vztahům vypadá takto:

1. krok – odpuštění,
2. krok – smíření (obnovit vztah) a pak
3. krok (cíle) – jednota.

Nejde jenom o jednotu, ale jednota má moc, smysl a účel. Není to lehká cesta, ale Bůh je s námi na této cestě a pomáhá nám. Pán Bůh chce, abychom mezi sebou vytvářeli jednotu, nejen kvůli sobě, ale také proto, aby svět poznal Ježíše. Jednota je sama o sobě velkým svědectvím světu o tom, kdo a kým je Bůh. Proto je odpuštění a smíření v našich životech tak důležité!“ (Andrea Morrison)

Sama za sebe musím říci, že toto modlitební setkání pro ženy bylo pro mě darem z nebe. Nevěděla jsem, kolik přijede lidí. Na tuto akci nemáme registraci předem, proto se těžko odhaduje, kolik žen dorazí. Pár z nich se sice dopředu ozvalo, ale pořád víte, že nevíte. © Nakonec to bylo jedno velké překvapení. Nikdy by mě nenapadlo, že budeme ráno shánět židle, aby si ženy měly kam sednout. Hosty jsem nepočítala, ale jen pro představu do těch 50 nás asi bylo. A celé se to povedlo.

Za hospic Křídla přijeli manželé Pavla a Jiří Oubrechtovi. Jejich prezentace proložená příběhy, svědectvím a zkušenostmi nikoho nenechala na pochybách, že tato práce má smysl a že jsou lidmi na pravém místě. Následná sbírka tato slova jen potvrdila; byla naprosto mimořádná. Velice mě to zasáhlo, Bůh jednoduše překračuje naše představy. Měla jsem obavu, kolik přijede lidí, a tím pádem, jakou částkou budeme moci podpořit hospic. Těžko se něco odhaduje nebo slibuje, a najednou je to jinak. Docela dobrá zkušenost.

Když se Boží lid modlí, něco se děje, proto organizujeme tato setkání. Věřím tomu, že modlitba má moc a vše, co jde ruku v ruce s modlitbou, má dobrý základ. Je to výsada Božích dětí. Ženy odjížděly s nadšením. Určitě by se dalo o tom ještě hodně psát, ale tak zkuste přijet příště, zažít si modlitby a půst, chvály, rozhovory či horký čaj s přáteli. Stojí to za to.

Olga Moldanová
vedoucí Odboru žen

Mám vás rád

Je 10. října večer, sedím nad notebookem a přemýšlím, jestli s prací redaktorky neseknu. Zase jsem něco „zdrbala“ a moje sebevědomí utrhlo další ránu... Nálada je pod psa, když tu náhle na horní liště vidím, že na náš facebookový profil „redakce ŽuK“ někdo píše soukromou zprávu. Rozkliknu ji a čtu: „Děláte to skvěle. Mám vás rád.“ Zamáčkla jsem slzu, Pán ví, co potřebuji... „Zničehonic“ nám napsal pastor sboru AC Hlučín, Lubomír Bednárek... Nepochybuji, že ho vedl Pán. Nevím proč, ale Hlučín mám tak nějak na srdci, už pět let, od té doby, co jsem tam byla na slavnostním ustanovení 50. sboru Apoštolské církve. Pán to ví, a tak mě měl povzbudit právě Luboš. ☺ Po chvíli konverzace nás Luboš pozval do Hlučina a my jsme s manželem nabídli, že bychom mohli posloužit i slovem.

2. února byl ten slavný den! V Hlučíně mají bohoslužby odpoledne, tak jsme stihli chválit u nás v Olomouci i návštěvu Bednárkových v Kozmicích, kde jsme pro vás natočili rozhovor převážně o první lásce.

Ve sboru AC Hlučín se okamžitě cítíte jako doma. Žije to tam jako v úle. Místa a lásky je tam pro každého. Chvály v podání začínající mládežnické kapely, které se věnuje Petr Fiurášek ml. a Wiki Honus, byly mládežnický hlasitě a akční, ale chytl každou generaci, ani starší sourozenci neváhali „trsát“. Skvělé je, že mladí hudebníci se rekrutují z řad hlučinské mládeže bez hudebního vzdělání! Během chval byl prostor i na modlitby za nemocné a jinak potřebné. Zhlédli jsme utipně udělané „srdcervoucí“ video, které povzbuzovalo sbor ke štědrosti – bicí souprava nutně potřebuje činely... Došlo i na prezentaci časopisu Život v Kristu a pak už byl prostor pro kázání. Podle hesla mého tatínka „chvalte mě, chvalte, rád slyším pravdu“ musím konstatovat, že kázání mého muže bylo biblické i utipné a podle reakcí i posluchače oslovilo. ☺ Co si z něj odnesli, záleží na každém z nich. Po shromáždění se všichni přesunuli do kavárny, kterou opět obsluhovali mladí.

V kavárně jsem zjistila, že Wiki, se kterou jsem sdílela pokoj během Kristfestu Young a která si stále ještě pamatuje, jak jsem si třemi kávami (coby absolutní nekafář) na 24 hodin rozvrátila metabolismus, je dcerou druhého hlučinského pastora Honzy Honuse. Svět je neskutečně malý! Přesně jak jsem psala před pěti lety – všechny cesty vedou do Hlučina. ☺

Milí přátelé, potřebujete-li trochu vzpružit, povzbudit, načerpat, nově se nadechnout, zajedte do Hlučina. V neděli v pět tam mají shromáždění. Jejich nadšení pro Pána je nakažlivé a zároveň jsou tak autentičtí, upřímní, na nic si nehrají, zkrátka mají rádi Pána a lidi. Jste vítáni! —ib—

Služba křesťanů je ctěná a vítaná

Pokračování rozhovoru ze str. 13

I: Luboši, jak váš sbor poporostl za těch pět let?

L: Poporostl, trošku. Uvidíš.

Syn: Trošku, beztak o třicet členů. ☺

L: O třicet ne. Někteří odešli, ale s tím se počítalo, protože byli z Bohumína. Tři zemřeli. Teď máme asi 35 členů. Na shromáždění chodí 50, 60 lidí. Žel, máme hodně těch, kteří naplňují podmínky členství dokonale, jen nechtějí být členy i papírově.

I: Kapacita sálu zatím stačí?

L: Ještě ano. Přemýšlíme, co dál. Máme vizi a touhu založit nový sbor v Kravařích. Není tam žádný evangelikální sbor.

I: Takže bys Hlučín předal druhému pastorovi a šel do Kravař?

L: Bud', anebo tam vyšleme Petu Fiuráška ml., syna pastora ze Zlína, a jeho přítelkyni Wiki. Peťa sem často jezdí, udělal už kus dobré práce. Založil chválicí kapelu, brigádně mi pomáhá v práci vykládat kamiony. Studuje biblickou v Kolíně. Peťa s Wiki mají touhu založit sbor, jsou zdravě ambiciózní.

Modlíme se za to, chtěli bychom v Kravařích sbor. Už jsme tam i evangelizovali, ale je tam velice tvrdá půda.

I: Nikdo nám od vás nepíše svědectví... Zázraky se u vás nedějí?

L: Zázraků máme hodně, hlavně finančních...

I: No a pučkájí je pro sebe...

L: Náš sbor není finančně silný, ale vždycky jdeme do velkých projektů a Pán je zabezpečí. Jedno svědectví tedy přidám... Na Vánoce tradičně chystáme balíčky pro děti ze sociálně slabších rodin. Dlouho dopředu sháníme peníze. Loni jsme žádné neměli, protože jsme měli spoustu akcí. Město nás například požádalo o spolupráci v rámci 30 let svobody. Na Krmáši jsme realizovali 90minutový program. K dispozici jsme měli zastřešené podium, ale museli jsme sehnat kapely, aparaturu... To všechno stojí dost peněz. Kdysi skupině stačilo proplatit „cesták“, dneska si řeknou o deset tisíc. Připravili jsme program pro děti, vystoupila kapela OnMy a další. A pak se blížily Vánoce.

Lubomír a Eva Bednárkovi

jsou manželé 33 let, mají čtyři děti a čtyři vnoučata. Společně pracují pro křesťanskou firmu – velkosklad pneumatik. Rádi společně chodí po horách.

Modlili jsme se, jak zajistit vánoční balíčky pro 65 dětí, když tu mi zavolal ředitel charity, že dostali asi sto kusů krabic LEGO a neví, co s nimi, jelikož nepracují s takovou cílovou skupinou. Nabídl mi je zdarma. Sto krabic LEGO v hodnotě asi 120 tisíc korun! Děti měly obrovskou radost. Některé LEGO v životě neviděly, natož aby ho vlastnily.

I: Četla jsem si znovu náš rozhovor z doby před pěti lety, to už ve sboru sloužil jeden z nově obrácených. Je už takových více?

L: Určitě. Teď nám v klubu, který vedeme ve školní tělocvičně, uvěřila jedna holka. Před

rokem se pokřtil jeden sedmnáctiletý hoch. Na základě jeho víry uvěřila jeho maminka a babička. Obě dvě byly silně katolicky zaměřené. Jedna z nich už je členkou sboru...

Před pěti lety jsme neměli nic, nebyla mládež, chválicí skupina, pokladník, začínali jsme na zelené louce. Dá se říct, že od minulého roku funguje všechno. To je taková milost a radost!

E: Co jsme se namodlili za chválicí kapelu. A teď díky Pánu a Peťovi máme kapelu z dětí, které nikdy na nic nehrály. Náhdera. Dříve jsme měli pár bratří, kteří chválili. Někteří byli z Bohumína a tři roky nám pomáhali, byla to vítaná pomoc.

L: Další svědectví... Jednou za rok zveme všechny důležité osoby města – starostu, vedení města, ředitele škol, záchranky, policie, VIP lidi. Připravíme pohoštění, pozveme muzikanta, mám krátké slovo, a tím jim poděkujeme za jejich práci. Ředitel policie nám říkal, že od té doby, co zde máme sborovou budovu, je v místě nulová kriminalita. Kdysi to prý byl Bronx. Sdružovali se tam bezdomovci, alkoholici, Romové. Plivali na policisty, nikdo si s nimi nevěděl rady. Jsou za nás rádi. Každý rok také děláme *crazy camp*. Týden s dětmi různě soutěžíme. Je to samozřejmě i evangelizační. Naposledy jsme přivezli starý vrak a mohli si ho pomalovat. Lidi to baví. Děti přivedou rodiče nebo rodiče děti... ☺ Město nám loni poprvé schválilo grant 12 tisíc korun. Starosta na setkání říkal, že děkuje, že tady jsme, že jsme celou dobu jenom dávali a že teď je čas, aby dávali i oni. Bůh prostě dělá zázraky – máme přízeň města, které nás akceptovalo. Na začátku nás vnímali jako sektu a chtěli to tady mít katolické, po určité době se jejich vztah k nám proměnil. Na školách jsme nemohli mluvit, teď můžeme přijít s jakýmkoli programem. Služba křesťanů je zde vítaná a ctěná. Snažíme se to držet, neudělat nějaký kotrmelec. Náš slogan je – Být vyvážený. Lidé zažívají i uzdravení (nádor na krku, záda, ostruhy, ekzémy), čas od času i vysvobození.

Děkujeme za rozhovor.

—j-ib—

Potřebujeme letniční vyučování

Minulý rok jsem začala studovat na katolické Teologické fakultě Jihočeské univerzity, kde si naplňuji svůj sen o vysokoškolském vzdělání. Pokud budu velmi optimistická, možností jsem měla dvě. Buď studovat na CTS v Bruselu, kde bych pronikla do hloubky letničního učení (a zároveň fyzicky i finančně vyčerpala veškeré rezervy své a mé rodiny), anebo zvolit univerzitu, kterou mám „za bukem“ (autobusem jsem tam od nás za 10 minut), a tím naplnit své kognitivní potřeby.

Na fakultě jsem moc spokojená a zatím to vypadá, že i oni jsou spokojeni se mnou. Ne-

jako k záznamům ryze obrazným, a ne směrnatým. Tento nový pohled pro mě přichází už do kontextu toho, co jsem se o eschatologii učila na VOŠMT a s Global University, ale nedovedu se ubránit pocitu, že pokud bych za sebou tuto základní letniční průpravu neměla a toto rozvolněné pojetí bylo prvním a jediným, se kterým bych se setkala, bylo by těžké udržet si v tom letničním eschatologickém učení (které samo o sobě má tisíc odstínů šedi) určitou integritu a – řekněme si to narovinu – určitý respekt k Písmu.

Takže pro lidi, kteří chtějí nebo potřebují (kvůli své profesi, duchovnímu povolání)

Letniční teologie má nauku o posledních věcech velmi pečlivě rozpracovanou...

máme mnoho předmětů, u kterých bych se ošivala s vědomím, že „my to učíme jinak“, ale přece – letos dělám zkoušku z eschatologie. Ačkoli letniční teologie má nauku o posledních věcech velmi pečlivě rozpracovanou (protože jako správní *fundamentalisté* spolu s první církví dychtivě očekáváme Druhý příchod), v tomto předmětu o posledních věcech hovoříme jako o „věcech, na kterých v posledku nejvíce záleží“, přičemž k eschatologickým biblickým pasážím se přistupuje

studovat teologii, je dostupné systematické letniční vzdělávání nesmírnou výsadou, odrazovým můstkem, který mohou využít pro skok do praktického života. Za svoje studium na VOŠMT a GU bych nic neměnila! A doporučuji ho každému, kdo aspoň trochu chce nějak systematictější pojmout, co to ta naše církev vlastně učí. ☺

Milana Faldynová
AC České Budějovice

Vyšší odborná škola misijní a teologická poskytuje vzdělání v letniční teologii s možností snadného přechodu do bakalářského programu. Klademe důraz na praxi, duchovní život a osobní přístup. Školní rok 2020/21 zaměříme na misilogii. Máme i jednoletý program a program pro nematuranty. Více na www.vosmt.cz.

Pohled, co Bůh činí
(Abakuk 1,5)
mezi národy...

Bibliická škola

Školní rok 2020/21:
Křesťanská misie

- MIN1103 Strategie Velkého poslání
- COM3103 Mezikulturní komunikace
- HIS2203 Dějiny církve od Letnic k reformaci
- HIS2303 Dějiny církve od reformace do 20. století
- MIS1023 Úvod do misie
- MIS2013 Bible a misie
- MIS3023 Úvod do studia Islámu
- REL2013 Světová náboženství

KULTUROU PROTI ANTISEMITISMU

Neděle 19. dubna 2020

*Jestliže si také myslíte, že antisemitismus je náka-
za, která znovu ohrožuje civilizaci, přijďte a při-
pojte se tak k těm, jimž to není jedno.*

POCHOD DOBRÉ VŮLE

14 hodin

Praha, náměstí Franze Kafky

Připojte se k pietní vzpomínce na oběti holocaustu a k pochodu na Malou Stranu, který je pokojnou a kulturní reakcí na projevy antisemitismu a nesnášenlivosti.

VŠICHNI JSME LIDI

15 hodin

Valdštejnská zahrada

Veřejné shromáždění s kulturním programem za účasti pamětníků připomene osud Židů v době holocaustu i jejich další život po válce v Izraeli. Hlavní host: Erika Bezdíčková. Vstup volný.

K triumfu zla postací, když slušní lidé nebudou dělat nic!

Pod záštitou předsedy poslaneckého klubu KDU-ČSL Jana Bartoška a primátora hl. m. Prahy Zdeňka Hříba pořádá Mezinárodní křesťanské velvyslanectví Jeruzalém (ICEJ ČR).

www.vsichnijsmelidi.cz

fb: Kulturou proti antisemitismu

Efez

Jedním z turisticky nejnavštěvovanějších míst Turecka je Selçuk, téměř třicetitisícové město na západním pobřeží Anatólie. Než město v roce 1914 dostalo své nové jméno, bylo po celá staletí známo jako Ayasoluk. Bystrý čtenář nemůže nevidět zkromoleninu řeckého označení Agios Theologos, které znamená Svatý teolog. Svatým teologem, který dal místu jméno, byl Apoštol Jan. V oblasti údajně pobýval. Ještě jiné jméno sem ale dnes přitahuje zástupy turistů – Efez. Označuje významné starověké město, důležitý přístav, místo jednoho ze sedmi divů světa a domov jednoho z nejdůležitějších sborů rané církve.

Tam, kde se na západním pobřeží Malé Asie sladké vody řeky Malý Menderes potkávají se slanou vodou Egejského moře, založili iónští kolonisté, snad z Athén, přístavní město Efez. Řekům se stal branou na východ, jež umožňovala obchod s maloasijskými oblastmi. Věhlas a bohatství města postupně rostly, což dokazuje zbudování chrámu bohyně Artemis v 7. st. př. Kr. Tato mramorová stavba však byla zanedlouho zničena, proto v polovině 6. století byla vystavěna ještě větší a úchvatnější. Druhý chrám vydržel o něco déle, až do roku 356 př. Kr., kdy ho ve snaze stát se slavným zapálil jakýsi blázen. Alexandr Veliký, který si město získal bez boje v roce 334 př. Kr., nabízel pomoc s výstavbou nové verze chrámu, avšak obyvatelé města nabídku s díky odmítli, neboť se nehodilo, aby bůh, jako Alexandr, něco takového dělal. Třetí Artemidin chrám v Efezu byl nakonec postaven za vlády Alexandrova generála Lýsimacha a vydržel do roku 268 po Kr. Tehdy ho poškodili či zničili Gótové. Ještě jednou byl obnoven, ale s rozšířením křesťanství v Římské říši byl nakonec křesťany uzavřen a některé z jeho sloupů se objevily v Cařihradu, v Chrámu Boží Moudrosti. Tak skončil chrám bohyně Artemis Efezské, jeden ze sedmi divů světa, chrám tak veliký, že údajně čtyřnásobně překonával i aténský Parthenón.

Město Efez v období před nástupem Římské říše několikrát změnil své vládce, mezi které patřili Peršané, Lýdové, Alexandr Veliký a Seleukovci. Díky své výhodné poloze pro námořní obchod a kultu bohyně Artemis se dostalo na vrchol – v prvním století po Kr. mělo kolem čtvrt milionu obyvatel a bylo třetím nejvýznamnějším městem říše, po Římu a Alexandrii. Těžba dřeva spojená s námoř-

nictvím však vedla k odlesnění okolí města, což způsobilo erozi půdy a zanášení přístaviště bahnem. Dnes se bývalý efezský přístav nachází několik kilometrů od břehu moře. K erozi se ještě ve 3. st. přidali Gótové, zeměměřníci na začátku století sedmého, a osud města byl definitivně zpečetěn.

V Bibli se s Efezem setkáváme několikrát. Nejprve při Pavlově misijní návštěvě (Sk 18) a později, když křesťanům toho města Pavel adresuje epištolu. Nakonec je Efez jedním ze sedmi maloasijských měst, kterému píše Apoštol Jan, svatý teolog, v úvodu knihy Zjevení. Pavlova služba ve městě byla mohutná, a to mj. díky jeho několikaleté přednáškové činnosti v síni filosofa Tyranna, skrze kterou mohli Slovo Páně slyšet „všichni obyvatelé provincie Asie“ (Sk 19,10). Když se ve městě a v okolí od pohanství odvrátilo mnoho lidí, vyvolal zlatník Démétrios, v zájmu zachování své živnosti závislé na kultu Artemis a jejího chrámu, veřejné pobouření. Pavel pak město opustil a už se do něj nevrátil, ale církev tam rostla.

V knize Zjevení se dozvídáme, že na konci 1. století byl sbor v Efezu vytrvalý a neúnavný, snášel utrpení a odmítal falešné apoštoly. Během desítek let bojů a zápasů však ztratil lásku, kterou na začátku měl a ke které se měl vrátit, jak ho Kristus vyzýval. Pro mnoho křesťanů je tak Efez připomínkou, že vytrvalost v křesťanském životě a službě je důležitá a Kristem chválená, avšak v tom všem se nesmí dát prostor k ochladnutí.

Martin Fridrich, učitel VOŠMT

V Efezu

Dobré skutky „v balíku“
a možná už ze zvyku
sloužili Pánu
podle plánu,
drželi víru statečně
a bojovali skutečně,
jen jim něco schází...
Láska z prvních fází,
tu měli ke Králi,
dřív, když Ho přijali.

I my lásky autotest
máme pouštět... ostošest...

J. Szturc, AC Hlinsko

Krkavčí máma

Blížilo se jaro, venku všechno začínalo krásně vonět jarním táním a někde nad loukou se ozvalo volání krkavců. Anetka s Honzíkem vzhledli k obloze, aby spočítali, kolik jich dnes uvidí. Byli tam čtyři. Rozpustilí, zvědaví, upovídání jako vždycky. Jenom dostat se k nim trochu blíž, to se Honzíčkovi zatím ještě nikdy nepovedlo. Přesto je měl ze všech zvířat nejraději. Důvod byl legrační. Honzíček měl totiž rád Bibli a ze všech starozákonních postav si nejvíc zamiloval Elijáše. A tak když poprvé spařil krkavce, představoval si, jaké to muselo pro Elijáše být, když jej zrovna tito ptáci létali zásobovat jídlem.

Vrtalo mu hlavou, proč si Pán Bůh vybral právě krkavce. A tatínek měl pohotovou odpověď: „Protože ti, když se starají o svá mláďata, jsou nejvzornější rodiče, jaké si umíš představit. Takže když dostali za úkol postarat se o Elijáše, byl přímo v královské péči.“ Anetka se smála a opáčila: „Teď jsem přišla na to, jak vzniklo rčení o krkavčí matce. Tak se přece označuje ta nejhor-

ší matka, která se o děti nestará. Elijáše krmila paní krkavcová a nosila mu, jak Bible dokládá, jen chleba a maso. Žádný zákuseček po obědě. To je přece jasný doklad toho, že to byla krkavčí matka.“ Anetka prostě, abyste tomu rozuměli, si dělala legrácky ze všeho, vždy a všude. Honzíček ale nebyl spokojený s laciným výkladem Anetky, a tak se obrátil na tatínka s dotazem, jak to rčení tedy vlastně vzniklo.

Tatínek se podrbal na bradě. To dělával vždycky, když věděl, že bude těžké něco vysvětlit. A taky že ano. Po chvíli přemýšlení odpověděl: „To mi nebudeš věřit, ale za to rčení asi může Bible. Tedy přesněji muž, který si hodně špatně vyložil to, co Bible říká. Asi tak, jak to teď udělala Anetka. V knize Jób se píše: *„Kdo opatří úlovek krkavci, když jeho mláďata volají k Bohu a bloudí bez potravy?“* (Jób 38,41) A jeden věhlasný znalec Bible tento veršik jen tak vytrhl z Bible, a tím podstrčil lidem myšlenku, že krkavci jsou špatní rodiče. Nekoukal ani na to, co se píše před tímto veršikem, ani na to, co je po něm. Tak se s Bibli prostě zacházet nemů-

že. Jenže toto udělal navíc v době, kdy všude kolem zuřily války, lidi se zabíjeli a popravovali a krkavci se do těch míst slétali. Krom jiného jsou totiž i mrchožrouti. A tak, když se krkavci někde objevili, lidi začali říkat, že nosí neštěstí a začali je nenávidět, pronásledovat a zabíjet. Jenže – jak jsem říkal, krkavci jsou příkladní rodiče. A nejenom to. Oni jsou totiž věrní i jako „manželé“. Když se tedy stalo, že lidi zabili jednoho z páru, ten druhý většinou už zůstal sám. Což ale zase přispělo k tomu, že postupně začali v naší zemi vymírat, až tu nezbyl skoro žádný. Pak našťastí přišel jeden rozumný člověk s tím, že by se měli chránit, že jsou oběťmi lidské hlouposti. Od té doby se jim tu už zase začíná dobře dařit.“

Když tatínek dovyprávěl krkavčí příběh, byli už skoro na místě, kam měli toho dne namířeno. Stáli nedaleko stromu, na kterém si jeden krkavčí pár postavil hnízdo. Honzíček se totiž rozhodl, že to jaro tam bude chodit pravidelně a bude sledovat, jak se krkavci o mláďata starají, jak je učí létat a jak dlouho s dospělými jejich krkavčí děti zůstávají. Taky už teď se dohadoval s Anetkou, kolik mláďat se letos v hnízdě vylíhne. Strašně moc ho to bavilo.

Anetka byla jiná. Bavily ji jiné věci, ale na procházku do lesa chodila ráda. Teď se na Honzíka a na tatínka otočila, v očích jí zase hrály takové ty její rošťácké jiskřičky a hned spustila: „Co by teprve udělal někdo takový, kdo dokáže překroutit biblický verš v pravý opak pravdy, s veršikem *„Hledej blaho v Hospodinu, dá ti vše, oč požádá tvé srdce!“* (Žalm 37,4)

„A co by s ním měl dělat?“ nechápal Honzíček. „No představ si, že si ten veršik spokojeně mumlá lev blížící se k lovcovi, který si naivně odložil pušku.“ Všichni se rozesmáli, pak ale tatínek zvažněl a pověděl Anetce: „Vidím, že tě budu muset naučit lépe zacházet s Bibli. Tvůj výklad veršiků, jak se mi zdá, má taky poněkud trhlinky...“

Teta Dana

Ivoš vypráví o své divoké cestě životem, o temných pádech i o druhé šanci, kterou dostal. Metal, alkohol, kriminál, pervitin je kolečko, které se mnoho let opakovalo.

Přestože má být propuštěn z vězení až v roce 2031, mluví o naději, která ho provází i v cele. Jak sám píše: „Cítím se, jako bych se podruhé narodil.“

Příběh je silný právě v tom, že v sobě nese naději, přestože je autor stále ve vězení.

WWW.KRESTANSKYZIVOT.CZ

V současné době genderismu a vypjatého feminismu, v době, kdy být mužem dle biblických principů se stává něčím téměř degradujícím, kdy mužnost je stále více označována pojmy jako mužský šovinismus apod., přichází Paul Cole s knihou *Smělý muž*, ve které jde proti takovému proudu popírajícímu biblické zásady. Paul Cole je synem zakladatele hnutí Christian Men's Network Edwina Louise Colea, jehož úspěšnou knihu *Být opravdovým mužem* vydalo nakladatelství Křesťanský život v roce 2016. Paul Cole kráčí ve stopách svého otce jako prezident zmíněného celosvětového hnutí a vy teď dostáváte příležitost seznámit se s jeho pohledem na to, jak má vypadat život takového *smělého muže*.

WWW.KRESTANSKYZIVOT.CZ

Knižní novinky

REVITALIZACE
MOCNĚ
CÍRKVE

Chcete, aby se vašemu sboru dobře dařilo, aby rostl a naplnil své poslání v Kristu... Zdá se však, že tomu něco stojí v cestě. Co když jste to právě vy?

Pokud nevyjdete ze zóny bezpečí, neprožijete dobrodružství, při němž Bůh vstoupí do vašeho života a vaši služby způsobem, jak jste to nikdy předtím nezažili. Pokud jste ochotni vyklidit prostor, vzdát se svého vlastního vedení a vytvořit místo pro Ducha svatého, zakusíte zážraky, které se dějí ve vás a skrze vás.

WWW.KRESTANSKYZIVOT.CZ

REVITALIZACE
MOCNĚ
CÍRKVE

Knihu považuji za významný příspěvek do současné diskuse ohledně místa Božího zmocnění a duchovních darů v životě církve jednadvacátého století. Autor se snaží na vlastním příběhu ukázat, že (nejen) letniční důraz na zkušenost s Bohem a citlivost vůči hledajícím lidem mohou jít ruku v ruce a přinést požehnání jak jednotlivcům, tak celým křesťanským společenstvím. Začtete se do příběhu, který přinesl zásadní proměnu nejen do života jednoho pastora, ale i jeho celého sboru!

— Radek Smetana, M.A.
zástupce biskupa Apoštolské církve pro vzdělávání

WWW.KRESTANSKYZIVOT.CZ

Proč mají některé sbory požehnání?

Název knihy Dana Betzera, pastora sboru First Assembly of God ve Fort Myers na Floridě, jako by naznačoval, že se dozvíme osvědčený návod k tomu, jak si ve svém sboru zajistit požehnání. Sám autor ale hned v úvodu upozorňuje na skutečnost, že sebelepší metody se nedají použít všude stejně. Pokud za tím nebude stát Bůh, můžete nepříjemně narážet a místo požehnání zažít velký krach.

Pokud bych hledala klíčová slova, kolem kterých se točí celá kniha, mohla by to být slova *misie* a *štedrost*. Kniha uvádí mnohé příklady a dobrodružství, které Dan Betzer začal zažívat, když porozuměl, že Boží srdce bije pro misii. A to nejen pro misii a evangelizaci, která by přinesla požehnání pro můj sbor či město, ale pro misii, která zasáhne celý svět. Nezáleží na tom, kolik peněz máme v pokladně a jak malý jsme sbor – chceme-li spolupracovat s Bohem, nemůžeme povolání k podpoře misie pomínout.

Samozřejmě „americké“ počty obrácených lidí mohou v našem malém českém církevním prostředí působit trochu nadsazeně, ale když si nějakou tu nulu na konci odmyslíme a zamě-

říme se na porozumění popisovaných biblických principů, musíme uznat, že by to mohlo fungovat i u nás. Nejde totiž opravdu jen o to, abychom kopírovali uváděné metody, pořádali velké misijní konference a vysílali stovky služebníků. Jde spíše o to proměnit se ve svém uvažování a vykročit ze zaměření se na prosperitu naší vlastní, našeho města či sboru. Boží perspektiva jde dál a od nás očekává, že i pro nás se misie a dávání stanou prioritou.

Upřímné pocity autora, kdy po výzvě k vyslání služebníků k založení konkrétního díla má chuť aspoň polovinu zadržet, ať zůstanou, nás zároveň uklidňují, že ty naše pocity mohou být podobné. Vyplatí se však nedat jen na pocity, ale na Boží vedení. Výzvou zůstává, abychom slyšeli, kam nás v této oblasti vede Bůh, a nekopírovali jen metody, které od Boha slyšel někdo jiný.

Po přečtení této knihy jsem dostala chuť vykročit ze zóny bezpečí, kde si vše nějak zvládnou vlastními silami, do světa dobrodružství s Bohem. Velmi nerada bych se na konci života dozvěděla, že já a On jsme nepracovali na stejném díle.

Lída Pohanková
AC Zábřeh

